

Dr. Bencsi Zoltán

ŐSI HITÜNK

Kiadta a
Kanadai Magyar Egyház
Magyar Church of Canada
Toronto, 1987.

Thiry Sándor

A NEMZETI VALLÁS VÉDELMEBEN.

Történelmünk nagyon szomorú időszaka az, amikor a magyar királyi hatalom az általa behívott idegen papok és lovagok segítségével a középkori hittérítés kegyetlen formájával arra kényszerítette a magyarságot, hogy ősei hitétől megváljon és keresztvíz alá hajtsa fejét. Elődeinknek nem a keresztény vallás volt gyűlöletes, hanem a kereszténység erőszakos és kegyetlen módja; a behívott papok és lovagok vagyonharácsolása, azok birtokba helyezése és hatalomra juttatása; ugyanakkor a magyarság egy részének vagyontalanságba és jobbágy-sorsba döntése. Ezek után nem lélektani rejtély az, hogy időnként miért támad fel honfitársainkban az elődeinkre ráerőszakolt vallástól való elszakadás és őseink hitéhez való visszatérés gondolata.

Az elődeinkre ráerőszakolt vallástól elválni és annak helyébe egy új, egy nemzeti vallást megalkotni vágyók vallják és tanítják, hogy nemzetünk jelen lesújtottságának és hazánk feldaraboltságának legfőbb oka az elődeinkre rákényszerített vallás volt, mert királyaink és főuraink nevelői és oktatói az új vallás papjai voltak, kiknek nemcsak arra volt gondjuk, hogy őseink vallására emlékeztető minden írást és minden más tárgyat megsemmisítsenek, hanem gondjuk volt arra is, hogy neveltjeiket az egyház hű fiaivá, a nyugati népek áldozatkész barátaivá és a keleti rokon népeink ellenségeivé tegyék. Ez sikerült is nekik, több évszázadon át, miért is a Nyugat ellen felvonuló rokon népeink, a tatárok és törökök, az ellenük való hadbalépéseink miatt a nyugati népek helyett minket pusztítottak és csak fajtánk különös szívósságának vagy szerencséjének köszönhető az, hogy még mindig létezőnk. A sok évszázados történelmünk, hazánk megcsonkítottsága, népünk szétszóródottsága és más népek igájába kényszerítettsége

bizonyítja azt, hogy *Nyugat nekiünk örök ellenségünk* és kár volt minden csepp vérért, mit a magyarság Nyugat védelmében oly sokszor és oly bőven hullatott.

A magyarságra kényszerített vallás papjai évszázadokon át a szerintük „pogány és istentelen török” elleni harcra tüzelték királyainkat, főurainkat és népünket. Minthogy a törökök mellettünk harcoltak az I. világháborúban, vallásuk 1916-ban „elismert felekezet” lett; ezzel megszűnt a török sok évszázados „pogány és istentelen” volta, de a magyarság elvérzett az ellenük vívott harcokban.

A római vallás felvételére kényszerített magyarság egy évezreden át a túlvilágban, az új vallás papjai által ígért „mennyországbán” óhajtotta megtalálni boldogságát, pedig azt megtalálhatta volna földi hazájában is, ha nem a rokon népei ellen, hanem a külső és belső ellenségei ellen küzdött volna.

Nemzetünk és hazánk sorsáért aggódó honfitársaink, akik egy minden más vallási szervezettől független nemzeti vallást óhajtának alkotni, jól tudják azt, hogy ma, amikor a régi felekezetek híveinek száma is mindjobban fogy, amikor a fiatalság alig látható a templomokban, akkor nem ígérhet nagy sikert egy újabb vallás vagy felekezet alapításának gondolata. Minthogy ők ezek után mégis megkísérlik megalkotni nemzeti vallásunkat, teszik ezt azért, mert a sok évszázad óta folyó magyarításban megfogyatkozott nemzetünk fennmaradása, megerősödése és az ország újbóli felépítése céljából szükségesnek látják nemzeti vallásunk megalkotását. Azonban, ha fenn is állna nemzeti vallásunk szükségessége, az nem jelentheti azt, hogy annak megalkotói fajtánk felett elmúlt évezredek homályából bányásszanak ki és tegyenek nemzeti vallásunk tiszteletének tárgyául egy olyan rég letűnt és elfelejtett istenséget, melyet csak a kor tudatlanságából eredő hiedelem vagy ámitás alkotott annak misztikumaival, meséivel és babonáival együtt és kiagyaljanak hozzá valamilyen teológiát, szertartást és

papi rendet. Nevetséges korszerűtlenség lenne feltámasztani egy olyan istenséget, melynek tisztelete a magyarság primitívkorba való visszasüllyedését, nevetség vagy gúny vagy megvetés tárgyává tételét jelentené.

Őseink hitének feltámasztása iránti gondolat komoly formában a századunk fordulóján *Paikert Alajos* és körülötte csoportosult társadalmunk kiválóságai által a turáni népek és államok kulturális, gazdasági és politikai együttműködésének létrehozása céljából megindított Turáni Mozgalomban és a turáni népek történelmével és kultúrájával foglalkozó — ugyancsak Paikert Alajos és szűkebb környezete által 1910-ben alapított — *Turáni Társaságban* született meg és ezt a gondolatot a Turáni Társaság 1913-ban megindított magas színvonalú folyóirata, a „Turán” is magáévá tette. A Turán szerkesztői *Paikert Alajos, Pekár Gyula, gr. Teleki Pál* és *Bán Aladár* voltak. A Turáni Társaság védnökei között volt *József Ferenc kir. herceg* is, elnökei: *gr. Széchenyi Béla, gr. Teleki Pál* és *Pekár Gyula* voltak. A Turáni Mozgalom néhány lelkes tagja alapította meg a *Turáni Egyistenhívők Táborát*, ami hamarosan úgy létszámban, mint anyagiakban annyira megerősödött, hogy az 1930-as évek elején szobrot akart állíttatni Budán: „*Ősi Istenünk és fajtánk védelmében vértanuhalált halt Koppány vezérünk és a vele pusztult sok-sok jó magyar emlékére*”, azonban főpapjaink és egyéb klerikális körök befolyására fővárosunk nem adott helyet „erre a célra”, valamint Budán, a Hármashatárhegy tetejére felállíttatni szándékozott babiloni stílusban tervezett hatalmas méretű örökké égő áldozati oltár részére sem, pedig ez fővárosunk dísze, érdekessége és nevezetessége lett volna. Mindezt érthetővé teszi az, hogy közjogunk meghatározása szerint is hazánkban „*korlátozott vallás-szabadság*” volt.

Őseink Istene iránti tisztelet nyilvánul meg az 1920-as megalkotott *Vitézi Rend jelmondatában*. Ime a jelmondat: „*Adassék tisztelet az igaz Istennek, akit*

őseink Hadurnak nevezték." A jelmondat gr. *Teleki Pál* akkori miniszterelnök, *Pekár Gyula* miniszter és több más befolyásos turánista felfogását és akaratát tükrözi. Nem csorbította a „Hadur” név alatt értett istenfogalom iránti tiszteletadást az a tény, hogy „őseink” a jelmondat állítása ellenére sohasem nevezhették Hadurnak az Istenüket, mert ezt a jól hangzó nevet *Aranyosrákosi-Székely Sándor* unitárius pap és költő találta ki és alkalmazta először az 1811-ben megjelent „Székelyek Erdélyben” című eposzában. Ez a szépen hangzó szóalkotás talán örökre elfelejtett lett volna, ha *Vörösmarty* nem alkalmazta volna az 1825-ben megírt nagyszerű eposzában, a „Zalán futása”-ban, ami által közismert lett; pedig a Hadur név csak egy minden történelmi múlt nélküli jól sikerült költői szófaragás, mely szó kiformalására bizonyára *Sámuel* könyveiben előforduló „Seregek ura” név ihlette és ösztönözte a bibliaforgató költőt; pedig ott ez a név nem valami katonai seregek urára, hanem a Nap, a Hold és a csillagok seregeinek urára, az ótestamentumi Istenre vonatkozik.

A Vitézi Rendet megalkotók ezek ellenére is Hadur névvel illették őseink Istenét a Rend jelmondatában és ezzel példát mutattak őseink Istenének tisztelete iránt, bárhogyan is nevezték azt. — Aki pedig őseink Istenét és annak tiszteletére létesített nemzeti vallás megalkotóit megsérti, az szembe száll a nemzet 1920-ban kinyilvánított akaratával és megsérti mindazokat a kiváló jó és nagy tekintélyű honfitársainkat, akik a *Vitézi Rendet* és annak jelmondatát megalkották. Törvényeink hiányossága az, hogy őseink Istenének nincs olyan törvényes védelme, mint a kereszténység vagy a zsidóság Istenének. Befogadó hazánkban, itt Amerikában, (Kanadában is.— Szerk.) aki a nemzeti vallásunkat támadja, az egyben a vallásszabadságot is támadja, ami pedig alkotmányunk egyik alapelvét képezi. Itt, ahol a szekták sokasága létezik, ahol a szélsőséges fundamentalisták is békésen megférnek egymás mellett még a sátán-

imádókkal is, akkor miért nem fér meg egyik-másik honfitársunk a magyar nemzeti vallás gondolatával és annak megalkotóival?

Minthogy a nemzeti vallás gondolata a Turáni Egyistenhívők céljainak eszmei folytatása, tegyük mérlegre a Turáni Mozgalom fent említett kiválóságainak és a nemzeti vallás megalkotóinak szellemi és társadalmi értékét és tegyük a mérleg másik serpenyőjére mindezek támadóinak szellemi és társadalmi értékét, akkor megállapíthatjuk, hogy ez a támadás semmit sem érthet a nemzeti vallás gondolatának és a vallás megalkotóinak.—

Dr. Bencsi Zoltán

ŐSI HITÜNK

Atilla uralomrajutásának 1503. esztendejében kiadták
(1937).

A TURÁNI EGYISTEN HIT

A LÉLEKNEK: hit,
a szellemnek: tudás,
a testnek: jólét,
a nemzetnek: feltámadás.

Történelmi adatok alapján korszerűen összeállította:
Dr. Bencsi Zoltán, Budapest, VIII., József utca 15 szám.
1937.

Felelős kiadó: Dömötör Álmos, Budapest.

Bevezetés.

Csonka országunk körül morajlik a magukra találó népek élni akarása, mely végeredményben a magyarság pusztulását idézheti elő, ha idejében fel nem ébredünk; ha nem nevelünk olyan magyarokat, akik izzó fajiságban versenyre kelhetnének az oláh, cseh és szerb hazafias szervezetekkel.

900 éve gyilkolják testét, lelkét a magyarnak... Elég volt! Elég volt az évszázados bűnökből és hazugságokból. Élni akarunk!

Életben pedig csak is úgy maradhat magyar fajunk, ha elfelejtett múltját ismét becsülni tanulja; ha őseinek emlékezete dicső tettekre serkenti s megismeri az eddig agyonhallgatott igazságot: hogy nem vagyunk teljesen árvák, turáni rokonaink benépesítik a Föld jelentős részét.

A turáni népek

Óshazája a Góbi vidéke lehetett, amely akkoriban még nem sivatagosodott el annyira. Közös óshazára mutat a turáni népek egyazon töből fakadottnak látszó írása. Egyező ósvallásuk volt. Szelid erkölcsük, emberszeretük, de hadviselésben is egyező harcmódozuk. Az árja és szemita népek sokat vettek át a turáni nyelvekből.

A *szumirokról* 8-10.000 esztendősi adataink vannak. A tigris és Eufrates vidékén egyistenhitben és ma sem túlszárnyalt műveltségben éltek. Városállamaik közül legnagyobb hirnévre Ur emelkedett.

Évezredekkel később ugyanitt találjuk az *akkádokat*. A szumír műveltséget egészében átvették, úgyszintén az egyistenhitet is. Vallásos tiszteletük tárgya volt a szumír nyelven írt irodalom. *Hamurábi*, az első bábéli uralkodóház tagja, akkád király (Mózes előtt 1000 évvel) a már évezredek törvényeket újból cserépbe égettette. Ezek a mezopotámiai ásatásoknál előkerültek s így ma már törte-

nelmileg is bizonyítani tudjuk, hogy az első ismert, a műveltség magas fokára emelkedett és az első egyistenhívő nép a turáni volt.

Isten a turánságnak nyilatkozott meg először.

Herodotosz azt írja a szittyákról, hogy csak egy Istent hisznek. Imádják ezenkívül a négy főelemet: a tüzet, vizet, földet és az eget. *Theofilaktosz* bizánci író ugyan- csak azt írja a turkok (Árpád) népéről, hogy egyisten- imádó. Szerinte a négy főelemet tisztelik. Egyistenhitet hirdetett *Zarathustra*, a fehérhún tanító s *Gotáma* királyfi (Budha) is.

Dsingisz khán első törvénye is az: „megparancsoljuk, hogy minden ember egy istenben higyen!” *János Zsigmond* erdélyi fejedelem egyistenhívő lett s *Kossuth Lajos* látnoki képességgel kijelentette, hogy a jövő vallása az egy Isten hit.

A húnok (Lásd: *Baráthosi Balogh Benedek: Turáni könyveit.*) nem képeztek egységes nemzetet. Számptalan kicsi és nagy hún birodalom alakult évezredekben át és tűnt el. Történetüket dióhéjban elmondani lehetetlen. Hatalmas hódítók nevét felsorolni is könyvek kellenének. Itt csak annyit jegyzünk meg, hogy a történelem-írás Kína északi részein találja, ahova sok hún nemzetség vonult be győzőként s ott beolvadt. Nevezetesen: Bátor, Kültegin, Csitki fejedelmek.

Kültegin a megbocsátás oly példáját állítja elénk, amilyenre egyetlen szemita vagy árja sem lett volna képes.

Európai szintéren *Balambér*, *Atilla* neve ismert. *Atilla* turáni nagylelkűséggel kegyelmezett meg Rómának, a lova előtt térdelő pápa könyörgésére, holott módjában lett volna elsöpörni. Orvgyilkos kéz ölte meg.

A *CSINEK* története szintén nem tárgyalható dióhéjban. Sokezer éves műveltséggel bíró nép, amely ismerte a puskaport, de nem használta emberölésre. Ismerte a könyvnyomtatást. Írása régi képirás, az

ősturáni írás egyik ágazata. Évezredekkel előbb bevezette a tizedes mérleget. Átment azokon a gyermekbeteg- ségeken, amelyekkel Európa most küzd. Ott császári rendelettel megvalósították a vagyonszétosztást, amely azonban nem vált be. A csin ember lelke más berende- zésű, mint az európaié. Azokat nagy tanítómestereitől szerezte. A turáni tanító: *Budha* szerint az élet célja a tökéletesedésre való törekvés. *Konfucse* tanításai az erkölcsi alapot, *Laotse* tanai az elmélyedést adta a csinieknek. *Budha* szerint nincs túlvilági élet, csak lélek- vándorlás, melynek során a tökéletessé vált lélek a nirvánába (megsemmisülésbe) olvad. Így a csin ember életcélja a jólét, becsület, sok fiúgyermek, hosszú élet és csendes halál.

Kína sok nyelvjárásra oszlik. Délen malájokkal keve- redtek, ami elütővé teszi megjelenésükben a többi turáni népektől. A csin birodalom uralkodócsaládjai túlnyo- móan egyéb turáni népek harcos uralkodócsaládjából kerültek ki.

NIPPON (japán) északi részének őslakossága mongol, a déli részének maláj eredetű. A turán bevándorlás Korea irányából történt, több csoportban. — Krisztus előtt 1100-ban a csiniek legyőzik Észak húnjait, akiknek egy része Nipponba vándorol. Naphon alapítása körülbelül ezelőtt 2600 évvel történt. Évszámításuk 2591 - 1937. A honalapító *Zsimmu* volt. Testvére: *Inahi*, Koreának lett királya.

Az első bevándorlás *Zsimmu* előtt tizenhárom nemze- dékkel történhetett. A csiniek szerint Nippon akkoriban száznál több országból állott. Ezek közül a Koreát meghó- dító *Jamató* volt a leghatalmasabb. Az első soguncsalád, a *Fuzsivara* 850-től 1068-ig tartja uralma alatt az országot. Uralmuk megtörése után zavarok keletkeztek. 1300 körül *Go Digo* császár erős kézzel vitte az uralmat. Leverte a *kamakurai* sogun csapatait. A főváros *Kyoto*. Délen ellencsászárság alakul. A két császárság egyesítése csak hatvan év múlva sikerül az *Asikaga* családnak. A

XVI. században Xaver Ferenc Déljapánba megy. 1600 szeptember 15-én Tokugava leveri az Asikagákat. Ő és utódjainak uralma alatt rendbejött az ország. Jejaszu sogun végrehajtja a Kasigavák által a keresztények ellen kiadott rendeletet. Ezek ellent állnak. Három sogun-csapatot semmisítenek meg. Ekkor a sogun a saját parancsnoksága alatt indul ellenük és Simabaránál tönkrevverte a keresztényeket. Ezzel a belviszályok megszűntek s hogy belviszályt a jövőben se okozhassanak, elzárták az országot minden idegen elől. 1840-ben angol-országi hajóraj jelent meg a nipponi vizeken s követelte az ország kikötőinek megnyitását. Majd Perry amerikai kapitány számonkéri az amerikai hajók bántalmazását. Mutsuhitó 1867 december 7-én megfosztja a sogunokat hatalmuktól. Japán azóta új életre rendezkedett be. 1903—1904-ben megveri Oroszországot, elfoglalja Koreát. 1933-ban trónra segíti Pu-Yi mandzsú császárt. Majd behatol Jeholba. 1937-ben elfoglalja Hopei, Hausin tartományokat s ezekkel lakossága 200 millióra nőtt. Útja a turáni világoralom felé vezet.

Korea évezredes története abban merül ki, hogy hol nipponi, hol kínai uralom alatt nyögött. Siragi, Koma, Kudara évszázadokon át egymás ellen harcoltak. 1905-ben Korea egészen nipponi uralom alá került.

TIBET története előttünk kevésbé ismert. Területét nagyrészt indoturáni népek lakják. Budhisták. Lhassában lakik a keleti világ főpapja, a „dalai láma”, akiben Budha lelke él tovább. Nagyszámú kolostorokban őrzött emlékek feltárása még sok meglepetést okozhat.

INDIA ŐSTURÁNJAI a pamil népek. Hatezer évvel ezelőtt húzódtak le Tibet felől. Az árják és őshinduk már magas műveltséget találnak. A dravidák bár ágának 90 kőfallal körükerített nagy városa volt. Nyelve némelyek szerint a turáni nyelvek őse. Voltak isteneik faragott képek nélkül. Indiában a turáni beszivárgás állandó volt s 1803-ig turáni uralom alatt élt. Kőrösi Csoma Sándor

itt kereste a magyarság rokonait. Ma is számtalan turán eredetű nép él itt.

A MANDSU népekről 3000 éves történeti adataink vannak. Akuta nevű vezérük Krisztus előtt 1100-ban már Észak-Kína császára. A Türi folyónál fekvő szikla-omra írt emlék szerint irodalmuk is volt. A mongol birodalomban eltűnnek, de a XVI. században Ajszin Giore már beleavatkozik a kínai dolgokba. Nur Haszu székhelyét Liai Yangba teszi, Taj Csong elfoglalja Pekinget is. Rövidesen uralmuk alá kerül egész Kína s megszállották mint katonák és hivatalnokok. Mandsuria — északi részét kivéve lakatlan maradt. 1908-ban a mandsu uralkodócsaládot a gyermek Pu Yi személyében megfosztják az uralomtól, de Mandsuria feletti uralmát a japánok segítségével 1933-ban visszaszerezte s azóta Kang Teh néven uralkodik.

A MONGOLOK. A kovarezmi birodalom hatalmas uralkodója 1217-ben kivégeztette Dsingsiz khán követeit. Ekkor indul meg a mongol áradat. Rövidesen fél Ázsia birtokukba jut. Vért ok nélkül soha nem ontanak. Előbb felszólították a megtámadandó országot a hűségre s hadereje átengedésére. Csak ha azt nem tette, következett el a vég. 1241-ben IV. Bélának azt az ajánlatot tette a mongol khán, hogy csatlakozzék hozzá, minden zsákmány egyötödrésze az övé lesz, amit Európában szereznek. IV. Béla azonban ehelyett a német császárnak küldte el hűségesküjét és ellenállt. A német császár egy szál katonát sem küldött, de később a hűségeskü betartását követelte. A mongolok 1242-ben Liegnitznél az egyesült német-lengyel hadat gáztámadással semmisítették meg s ágyúkkal, fejlett kémrendszerrel és térképekkel rendelkeztek. Műveltségük, melyet a meghódított turáni ujjuroktól vettek át, magasan felette állt Európa műveltségének. Az ujjurok ismerték a könyvnyomtatást és papírra írtak. A hatalmas birodalom azonban az óriási távolság miatt darabokra tört. *Timur Lenk* alatt mégegyszer felszökkentek a mongol zászlók, de azután

lassú hanyatlás következett. A XVI. századtól kezdve Oroszország egymásután hódítja meg az egykori Mongolország területén alakult kisebb birodalmakat. A kereszténységre tért mongol népek elmerültek a szláv tengerben, s többiek még küzködnek.

A *PÁRTHUSOK*, lídiaiak, hikszoszok s egyéb kisázsiai turán népek hosszú ideig a szumír műveltségéből táplálkoztak.

Az *ETRUSZKOKAT* a történelmi kor hajnalán már Európában találjuk. Dél-Franciaország, Svájc, Felső-Olaszország, Horvát ország, s a Dunántúl egyes részeiben voltak telepeik. Műveltségét Róma tőlük örökölte. A római számrendszer etruszk eredetű. Kőből épített, körükerített városokban laktak, de mert központi uralmat nem teremtettek, Róma úrrá lett rajtuk.

A *BOLGÁROK* hún eredetű nép. Atila uralma óta lepték el a Balkánt. Bolgár fajú népek maradtak vissza a Volga folyásánál is. A balkáni bolgárok egyidőben majdnem az egész Balkánt uralmuk alá hajtották. Később azonban bizánci, majd török befolyás alá kerültek. Turáni nyelvüket elfelejtették és ma már szláv nyelven beszélnek.

Az *OZMÁNOK* és mongolok ősapja a hagyomány szerint Oguz volt. Kara fiától származott s 116 évig uralkodott Oguz. Nagy birodalmat alapított s kiváló lelki tulajdonságokkal rendelkezett. Dizabul fejedelemnek az Ektag hegyen fényes udvara volt. Híre Európába is eljutott. Bizánci források *szakák* gyűjtőnéven nevezik a török népeket. Az első raj, a szeldzsukok már a VII. században az izlámra tért. Más részük a régi hazában maradt, de a terjeszkedő mongolok elől Szolimán 50.000 családdal Örményországba húzódik. Fia, Ertogul már nagy birodalmat alapít, unokája: Ozmán (akinek nevével nevezik magukat) felveszi a szultán címet s Bizáncot sanyargatja. Dédunokája, Urkhán alkormányával állammá szervezte a török népet. Öccse, Aleddin, felismerte a veszélyt, amit a török népre ősi hitének

elhagyása hozott, de már késő volt. Urkhán fia, Szolimán, 1356-ban elfoglalta Gallipoli félszigetet. I. Murád vívja meg a várnai csatát, amikor is a keresztények, esküjüket megszegve, törtek a törökre. Hunyadi János ellenezte az esküszegést, de a pápai követ feloldotta az eskü alól a keresztényeket. A várnai csatában 1444-ben alul maradtak s I. Ulászló magyar király is elesett. II. Mohamed 1453-ban elfoglalta Konstantinápolyt, azután Rómára vetette szemét. Ennek elfoglalásában halála megakadályozta.

Tehetséges uralkodók váltják egymást a trónon, akik az ozmánok birodalmát három világrészre kiterjesztették. Bölcs Bajazid, I. Szelim következtek. I. Szelim birodalmát mohamedánná és törökké tette volna, ha korán el nem hűny. Szulejmán 1520-tól 1566-ig uralkodott. A pápa védője és a francia király szövetségével, II. Lajos magyar király — felesége, Habsburg Anna befolyására — elébevetette magát a Habsburgok ellen indult nagy Szulejmánnak, amit ez igen sajnált, mert a magyarokkal semmi baja nem volt. Mégis kénytelen volt II. Lajos hősiességgel küzdő kised seregét elseperni útjából. II. Lajost azután menekülése közben Habsburg-bérencek meggyilkolták, hogy megnyithassák a Habsburgok útját Magyarországra. Szulejmán szerette a magyarokat. I. Jánost meg is segítette és szívet Szigetvár mellett temettette el.

Egyideig még fénykor, majd hanyatlás következett. A XX. század elején az ozmánokot már minden birtoktól megfosztják, 1919-ben még az életétől is, de Kemal Atatürk kisepri az Európa zsoldjában beözönlő görögöket. Később megszünteti a kalifátust, amelyen ma apró arab államok civódnak.

A *SZUOMI* (finn) honfoglalás párszáz évvel előbb történt, mint a magyar. Idejét pontosan nem tudjuk. Törzsekben éltek. A XII. században is ősi hiten voltak. Ekkoriban a svéd szent Erik király fogadalmat tesz megtérítésükre. Hosszú harcok után leveri őket, aki nem

keresztelkedik meg, azt kivégezteti. Az angol Henrik püspök nagy erőszakkal és kegyetlennéggel folytatja a térítést. Ez ellen támad fel Lailli előkelő finn nemes, aki a svéd őrségeket kiveri. A XIII. század elején új hittérítők jönnek, akiket az oroszokkal szövetkezve, kivernek a finnek. Ezután meg orosz térítők jöttek. IX. Gergely pápa keresztes hadat szervezett ellenük, melyet a finnek megsemmisítettek. 1299-ben erős svéd sereg támad a finnekre, akiket ezúttal sierül leverni. Mindenkit megkeresztelnek vagy kivégeznek. A finn őshittel együtt elveszett a finnek szabadsága is. A XIV. és XV. században már teljesen elnyelik a svédek. A hitújítás idejében, mint szövetséges állam, az orosz birodalom alkotórészévé válik. A cári uralom bukása után visszanyerték függetlenségüket.

Az *ESZT*-ekről már Tacitus is megemlékezik. Harcmoruk azonos a többi turán népekével. Megjelenésükben mongolosak. I. Jaroszláv birodalmához csatolja országukat. Azután német kereskedők, majd települők következnek. Vladimir megengedi holsteini Meinhard augusztinus barátnak a térítést 1190-ben. A ravasz Albrecht püspök 1206-ban megalapítja a német kardtestvérek rendjét, melynek térítés és harc volt kimondott célja. III. Ince pápa a rendnek a templárius nevet adja. Ettől kezdve aztán tűzzel-vassal megindul a „térítés”. 1224-ben már a lovagrendé egész Eszti s a szabadságnak vége. Ezután oly kegyetlen uralom következett, amilyent a térítők Földünk más részein is folytattak. 1343-ban véres zendülés tör ki a kereszténység ellen, amit azonban a lovagok csellel és fegyverrel levernek. Következtek Eszti iszonyú napjai. A világháború után a németek terve az volt, hogy két és félmillió német odatelepítésével elsülyesztik az eszteket a föld színéről. A sors másképp határozott. Ma Eszti független állam. Ősi hitéhez kell visszamenekülnie, hogy szabadságát soha többé el ne veszítse. Ez a munka már meg is indult.

A MAGYARSÁG (Lásd Németi Kálmántól: „Hun történelmi örökségünk”) Priscos hűnnak, majd máskor szküthnak említi Atilla népét. A magyarokat onogurnak. Ibn Dustah szerint Árpád nemzete a tűzimádó mágusok vallását követi. Theofilaktosz azt írja Árpád (a turkok) népéről, hogy egy Istent imádnak. Tisztelik a négy főelemet: a tüzet, vizet, levegőt és a földet. Plátó a legtisztább istentiszteletnek tartja a mágizmust. A Gregorius Turomensis *Gesta Francorum Libri 4. priores p. 5*-ben arra tanít, hogy Kus volt a felfedezője a mágia mesteriségének, aki átmenvén a perzsákhoz, Zoroaszternek neveztetett. A hún nép a Mágia nevű varázslónőknek szellemekkel való ölelkezéséből származott, a gót hagyomány szerint.

Ókori egyiptomi nyelven, az élő arab nyelveken, az óriás szfinksz, mint a mágia tanítója „hún” nevet visel. A magyarság neve Keleten un ugor (Un-nagy) volt. Julián még 1237 táján is az őshaza megtalált lakóit Ungária Magnának nevezte. Ugor név eredetileg a török népekre vonatkozott s összetett alakjai a török nyelvből fejthetők meg. Jordanes, Krisztus után 551-ben, a Fekete tenger északi partvidékén lakó húnokat húnugoroknak nevezi. A bizánci történetírók a magyarokat mindig húnoknak nevezik. Húnugorok, ugor nép, akiket szevordik néven ismertek Örményországban. A húnugor, hungar név azonosságát bizonyítja II. Pius pápa, Jordanes művei alapján, aki egynek veszi a hűnt és a húnugort, de úgy tudja, hogy a húnok délebben laknak. I. Géza koronájában „Turkia királya” szavak ékeskednek. Vallásuk ősidőktől egyistenhitű volt. A nyugati vallás a magyarokat már kaukázusvidéki hazájukban megkörményezte. Gordás fejedelmük azt fel is vette, de a nép fellázadt a fejedelem öccsének, Muagernak vezérlete alatt és sikerült a nemzet lelki egységét megóvni.

A Kárpátok medencéjében a magyarság között a görög papok nagy hódításokat végeztek, de azután jöttek a nyugatiak, akik learattak mindent. Koppány vezér,

látva a magyarság romlását, felkelt az ősi hit és törvény védelmére 999-ben, de meggyilkolták. Később még Vata, Levente Árpádfi kísérelte megmenteni az ősi vallást, de ez utóbbi „hirtelen” elhunyt. Vata fia, Jánus alatt megint fellángolt az ősi lélek. A hitújítás sem volt egyéb, mint az ősi tűznek tudatalatti fellobogása. Napjainkban sokan csak az ősi hithez való visszatérésben látják a nemzet jövő útját. A turáni egyistenhívőkön keresztül aztán megvalósul az a dicső hivatás, amelyben őseink is hittek, mert 899-ben a brentai ütközet előtt így lelkesítették egymást: „Dicső hírnevünket, ezt az örökségünket, amint atyáinktól átvettük, úgy hagyjuk azt vissza ivadékaikra!”

TURÁN DÚS TÖRZSE az itt felsorolt népeken kívül még számtalan ágat hajtott. Az elsüllyedt világ (Atlantisz) valószínűleg turáni volt, az Ó-kor legrégebbi népei turániak voltak. A hiksosok, a lídiaiak, a kazárok, az újgurok (kik ismerték a könyvnyomtatást, betűöntést), a szittyák számtalan népei, Észak- és Közép-Ázsia népei.

Napjainkban Európában a felsoroltakon kívül még a lappok, a baskirok, livek, Észak-Oroszország finn-ugor töredékei, a krími tatárok, Kaukázus egyes népei turán eredetűek.

A vallásokról.

Amióta az emberiség történelmet ír, mindig volt a népeknek vallása. A hit az emberrel veleszületett vágy, mellyel a mindenségbe kapaszkodni kíván. A legősibb vallási alakzat a természet-imádás. Amíg „kinyilatkoztatott” vallások nem voltak, különféle változatban természetimádó volt a Föld minden lakója. A „kinyilatkoztatott” vallás már elfordulás a természettől.

A „fétis” imádás az a vallási alakzat, mikor az ember valamely tárgynak isteni erőt tulajdonít s a holt anyagot istenként imádja. A sámánkodó vallások alapja az egyistenhit, de a hitregék benépesítik a mindenséget

különféle szellemekkel. *ZARATHUSTRA* volt az első, aki a jóval szemben a rossz hatalmát, Ormuzd-dal szemben Ármány működését hirdette.

BRÁHMA vallása az istenalakokat időleges, de fensőbb lényeknek tartja, akik az őslényeknek a világba való kisugárzásai. A későbbi fejlődés során 3 ilyen főkiszugárzás jutott (3 isten) túlsúlyra. Bráhma a teremtés, Visnu a fenntartás, Siva a pusztulás istene.

BUDHA vallásának lényege a lélekvándorlás, mely szerint az emberi lélek különféle személyekbe (s így állatokba is) költözik, egészen addig, míg megtisztul, azután beleolvad a nirvánába. Ezért van a budhisták nagy állattisztelete.

A japánok *sintó* vallása, úgyszintén a kínaiak erkölcs-tana (Konfucse, Laotse) az ősök tiszteletén alapul. Ezek az elképzelhető legtisztább erkölcsi tanítások.

A *zsidó vallás* azon alapul, hogy Jahve az egész világot a zsidók számára teremtette, ők az Isten választott népe, de Jahve bosszút áll, ha neki nem tetsző dolgokat cselekszenek.

A zsidó vallás egyik árnyalata a *kereszténység*, mely azt tanítja, hogy a zsidóság eszméi és tanai Jézus által benne megtestesültek. Jézus a törvényt (az ószövetségit) betöltötte. A 325. évi niceai zsinat szótöbbséggel isteni rangra emelte Jézust. Árius alexandriai püspök azzal a többséggel szemben, mely Konstantin császár utasítására Jézus kezdettől fogva való istenségét akarta törvényerőre emelni, azt vitatta, hogy Jézus nem kezdettől fogva való Isten, őt csak az Isten emelte isteni rangra. A többség azonban híveivel együtt kiverte a teremből és elfogadta Jézus öröktől fogva való istenségét. Azóta a keresztények istenként imádják Jézust.

Mohamed vallása a zsidóságnak és a kereszténységnek régi arab elemekkel való újszerűsítése. Mohamed éppúgy, mint az őskeresztények: csak tanítónak hirdeti Jézust, nem istennek.

A turáni egyistenhívők e földi emberek által készített

vallásokkal szemben az istenségnek a természetben való örök megnyilatkozását hirdetik. Az egy Isten létezésén kívül más kötött kényszertételeket fel nem állítanak, mert a fejlődés alapján állanak.

A Föld 1200 vallásával szemben a turáni egyistenhívők nem hisznek, hanem tudnak!

Turáni egyisten hívőknek

nevezük azokat, akik a kereszténységtől elszakadva, régi turáni (sámánkodó) vallások alapul vételével, a mai korszaknak és természettudományoknak megfelelő, nem hívő, hanem tudó egyházat alkotnak.

E vallás alapja a természet tisztelete. Tanításaitak innen vezetik le. Mielőtt bármely kérdésben vélemény nyilvánítanak vagy ítéletet mondanak, visszamenekülnek Istennek a természetben megírt törvényeihez s azt kutatják, hogy a szóbanforgó esetben a természet törvényeiben mi van megírva.

A turáni egyistenhívőknek nincsenek megrögzített tanítások. A fejlődés alapján állnak. Egyetlen változhatatlan hittételük: *EGY AZ ISTEN!*

Egyházi és mindennapi életükben egyedül az örök és változhatatlan Istennek a természetben megírt törvényei az irányadóink.

E vallás alapításához

azok a szörnyű igazságtalanságok vezettek, melyek a magyar nemzetet a trianoni szégyenletes békekötésig sodorták. Ma már mindenki előtt világosodik, hogy a kereszténység nem képes betölteni az emberiség lelkét. Eszmevilágát kiélte. Az emberek lelkét átalakítani nem tudta. Természettudomány ellenes tétéleivel s főleg azzal a képtelen tanításával, hogy a zsidóság Isten választott népe, a gondolkodó és kutató emberek lelkében teljesen lejáratotta magát.

Új vallást kellett adni az embereknek, hogy nemzetünket az istentagadás szörnyű lelki eltévelyedésétől megmenthessük.

A megalkotandó vallás alapjait kiválóan alkalmasnak tetszett az ősvallás, ámbar a ősmagyar vallásról keveset tudunk, mert a kereszténység minden emlékét kiirtotta. Ez a kevés mindazonáltal elégségesnek, vagy éppen ezért mutatkozhatott elegendőnek az új vallás talpkövéül.

Bizonyos, hogy a sámánkodó vallások természeti, vagy helyesebben szólva természettudományi alapokon nyugodtak. Nem kellett tehát egyéb, mint az ő sámán vallásnak eme természeti törvényeken nyugvó alapjait elfogadni, ebből megalkotni a minden téren való visszatérést a természethez.

Az ősök vallása természet tisztelő vallás volt. A turáni egyistenhívők vallásának is ez az alapja. Vagyis a kereszténység félretételével az ősvallás alapjait állítottuk vissza, és ezeken a helyreállított alapokon építjük fel a magyarság jövődó vallását; mindenkor szem előtt tartva az ősök szokásait, de soha szembe nem fordulva a haladó étellel és fejlődött természettudománnyal.

Sohasem halt ki a magyar lelkekben a vágy: korszerű alakban visszaállítani az ősvallást s nem áldozni többé idegen istenek oltárán. Meghitt megbeszéléseken, baráti körökben mindig többen és többen áhítottak erre. Kísérletezések is történtek, melyek egyike sem bizonyult életképesnek. Főleg azért nem, mert keresztény alapokon indultak és idejüket múlt szertartásokkal kísérleteztek.

Az ősvallás hívei 1934 május 13-án a Kelenhegyen titokban összejöttek s elhatározták, hogy a természettudományokkal nem ellenkező korszerű alakban új életre hívják az ősi vallást. A vallásügyi kormányzathoz 1934 május 31-én érkezett az elismertetés iránti kérvény, nagy megdöbbenést keltve.

Az alapítók azt remélték, hogy vallásukat hivatalosan

is elismerik s megkezdhetik hódító útjukat a magyar népmilliók felé, és valóra válthatják azt, hogy a magyar újra egyvallású lesz. Az idő haladt, de a hivatalos elismerés egyre késett. Ekkor istentiszteleteket kezdtek tartani az ősvallás hívei. Eleinte rendőri ellenőrzés nélkül, majd a rendőrség egyenes felhívására, annak ellenőrzése mellett. Mikor azonban a mozgalom kezdett nagyobb hullámokat vetni, a katolikus papság közbelépésére a főkapitány betiltotta azokat. Fellebbezés folytán ügyünk a belügyi kormányzathoz került, amely azonban a mai napig sem döntött.

Az alakuló „kaláka” dr. Benczi Zoltán indítványára egyhangúlag elhatározta, hogy az ősök visszaállított vallásának a „turáni egyistenhívő” elnevezést adja.

Miért turáni?

Mint hogy a visszaállított ősvallás nemzeti, illetőleg faji vallás, a turáni elnevezést kapta. Még pedig azért, mert a magyarság visszatérítése után további célunk az is, hogy az összes turáni népek ebben a vallásban, ebben a szellemi mozgalomban egyesítenek. A névválasztás szerencsésnek mondható azért is, mert azóta más turáni államokban is visszaállították az ősvallást. És ez a vallási kapcsolat immár kétszeresen köti össze a magyarságot más turáni népekkel.

Finnországban és Esztországban az ősvallás törvényileg védett és mint a keresztény felekezetek, minden jogban részesül.

Miért egyistenhívő?

Hogy a magyarság ősvallása egyisten hívő volt, azt számos, a népnél megmaradt szólásmód (Öreg Isten), nyelvészeti emlék (Isten, Ős-Ten, Tengri, Tenger, Atya, stb.) és ezenfelül megdönthetetlenül igazolja több fennmaradt történelmi emlék, amelyeket már említettünk.

Atillát nem az istenek ostorának, hanem az Isten ostorának nevezték. És nem az istenek kardját, hanem az Isten kardját vitte csatáiban.

Mindezek alapján kimondhatjuk, hogy turáni népek állították fel legelőször a legtisztább egyisten tanát, míg a többisten tanok másfajú népek szellemi termékei voltak.

Ezek alapján megállapíthatjuk azt is, hogy a

turánok Isten választott népe!

mert kétségtelen, hogy a legrégebb időkig tudja visszavezetni magas műveltségének kezdetét. 3000 évvel ezelőtt a szemiták még Afrika forró homokjában sütkéreztek; 4000 évvel ezelőtt az árják egyetlen háziállata a barlangban velük együttélő kutya volt (v. ö. a dániai konyhahulladékokkal) s nőközösségekben éltek.

A turáni népek pedig ezt megelőző évezredekben már olyan műveltséget termeltek ki, melyet a mai emberiség legfeljebb gépeiben vagy eszközeiben szárnyalhatott túl, de szellemiekben semmi esetre sem! Az ókori középpásziai népek hideg-melegvizes fürdőt használtak. Dsingisz khán palotájának romjai alatt központi fűtést találtak a pincéjében „gránátokat”. Szókincsünk száz és száz szavát vették át szemita és árja népek. Tőlünk tanulták a korszerű harcászatot, az emberré levést! Csillagászat, szám-tan tudomány, rovás (írás) és olvasás tudománya mind turáni eredetű. Mezopotámia turán országaiból áradt a fény Kisázsia és Egyiptom felé, amely tovább adta azt Görögországnak, Perzsiának, stb. Ez pedig Rómának. Róma pedig korunknak. Róma műveltségének megalapozói is a beolvasztott etruszkok voltak.

Mindezek alapján kimondhatjuk, hogy Isten választott népe a turánok. A turánok ajándékozták meg műveltséggel az emberiséget.

Isten.

Minden gondolkodó ember eljut egy pontig, egy eredőig, ahol az agy már nem képes bizonyos dolgokat felfogni. Megállapítja az ember, hogy a természet háztartásában minden óramű pontossággal működik. Nincs fennakadás, nincs üzemzavar s „minden úgy van jól, ahogy van.” A mi értelmünk szerint ezeket a dolgokat csak egy oly *SZELLEMERŐ* hívhatta életre, mint amilyenek szikráját szeretnénk mi magunkban is felfedezni.

Megállapítható tehát, hogy ez a *SZELLEMERŐ* öntudatos cselekményeket végez. Az önalkotta törvényeket soha fel nem rúgja. A világmindenség háztartásában tökéletes igazságot és feltétlen rendet tart. Ez a földi aggyal fel nem érhető, meg nem magyarázható, kezdettől fogva létező, örökké tartó *ŐS-OK* és *ŐS-ERŐ*: az *ISTEN*.

Örökkévalóság

van a világegyetemben. Az erő örök. A szellem örök. Az anyag örök. Az anyagnak is csak alakzata más ma, mint holnap. A természetben semmi el nem vesz. Ha az anyag el nem veszhet, akkor az az erő sem veszhet el, amelyet ural az anyag s amely mozgatja, cselekvésre készíti.

Az örökkévalóság és a végtelenség mai tudásunkkal meg nem magyarázható valami. Annyit megértünk, hogy felfelé, az elképzelhetetlenségig emelhetjük a nagynál nagyobbat és lefelé, az elképzelhetetlen végtelenségig a kisebbnél kisebbet. Tehát ebből a szempontból nagy és kicsiny viszonylagos valami.

A pohár nagy, de ennél nagyobb a váza, még nagyobb az asztal, az asztalnál a szoba, a szobánál a ház, a háznál a templom, a hegy, a föld, a Neptun, stb. Lefelé ugyanez a helyzet. A pohárnál kisebb a tollszár, annál a toll, majd a búzaszem, a mákszem, annak a fele,

felének fele s így tovább a végtelenségig.

Az ember nem egyéb, mint a végtelenségbe és az örökkévalóságba iktatott porszem, amelynek földi rendeltetését alig ismerjük. Csak annyit tudunk, hogy a földi élet folytonos harc, küzdelem. Harc folyik a nemzetek között, a pártok, az egyház, a család kebelében s örök harc folyik az ember belső világában is.

A természetben látjuk, hogy örök a körforgás. Az ember állandó tökéletesedésre törekszik. Ez azonban alig sikerül neki, mert amikor bizonyos műveltségi fokot elért, visszahanyatlik és elülről kezdődik a harc, a küzdelem. Isteni rendeltetés a tökéletesedésre való törekvés. Ennek útja pedig az örök, állandó küzdelem, harc. Enélkül az ember élete sivár lenne, a mindenség pedig kihalna.

Az előre elrendeltetést

illetően, a turáni egyistenhivők azt az álláspontot foglalják el, hogy a természetben megnyilvánuló azonos cselekmények azonos eredményeket hoznak létre. Mint-hogy mindenki bizonyos körülmények, viszonyok, tehetség szülőtte, ha akadna valaki, aki ezeket a képességeket számtanilag meghatározná, az eredőket összegezni tudná, feltétlenül meg tudná határozni az egyén jövőjét és végzetét.

Minden ember jövője meg van írva születése körülményeiben, saját magában, élete folyásában és cselekvéseiben. Az ember nem bír más lenni, mint amilyen, mivel maga sem tudja, hogy bensőjében milyen készségek és képességek rejtőznek. Senki sem tudja előre, hogy az élet bizonyos útkeresztvezésénél az akadályokkal szemben miként fog viselkedni, mert a viselkedés lelki készségeinek és képességeinek az eredője lesz, amit az ember önmagában ismer a legkevésbé. Kétségtelen, hogy van egy törvényszerűség, amelyet ural az ember s amely szerint éli le életét.

Minthogy pedig az emberi akarat is korlátozott, mondhatjuk, hogy sorsát az ember nem kerülheti el. Korlátozott akaráttal csak oda juthat, ahová ezek következményeként jutnia kell. Világos, hogy az ember sorsa, ha nincs is előre meghatározva és elrendelve, de a felsőbb hatalom s valamikor talán az emberiség is, ha még ismeretlen lelki képességek birtokába jut, meg tudja állapítani egyik vagy másik embertársának végzetét.

Minthogy egész életünket változatlan természeti törvények töltik be, ezek a természeti törvények mindenkire egyaránt vonatkoznak s azok hatása alól magát senki nem vonhatja ki. Az ember képességeinek és a természettörvények ismerete birtokában mondhatjuk, hogy mindenkinek a sorsa meghatározott.

Szabad akarat nincs.

Az ember minden cselekvését korlátozza képessége, a lelkében kifejeződött eszmék, célok, indulatok, embertársaink ránk gyakorolt hatása és a környező természeti világrend.

Ha képességeim csak bizonyos fokig visznek el, nem alkothatom meg azt, amit akarok, amit szeretnék. Ha meglenne is hozzá a képességem, mégsem alkothatom meg, mert gátolnak benne embertársaim, gátol benne környezetem, és ha senki semmiben nem gátolna is, gátolhat a természetben lefektetett világrend.

Akaratunk csak nagyon szűk korlátok között mozog. Még önmagunkban is folytonos gátlásokat érzünk. Igen gyakran még önmagunkban sem tudjuk véghezvinni az egyszer „szabad akaratunkból” elhatározottakat.

Az orvostudomány is megállapítja egyesekről, hogy akaratuk korlátolt, nem beszámíthatók. Ez ugyan csak egyes egyénekre vonatkozik, azonban minden teremtménynél találunk akaratgátlásra, kisebb-nagyobb fokig. Az ember tehát lépten-nyomon belebotlik embertársaiba s különböző akadályokba, és akaratát még akkor sem

képes keresztül hajszolni, ha az nem ütközik bele a természet törvényeibe.

Akaratunk igen szűk körre van korlátozva, mindemellett minden emberben működik egy erő, amely folyton űzi, hajtja előre.

Eredendő bűn nincs!

Lelkileg mindenki tisztán és mocsoktalanul születik. Senkinek nincs előélete. Senki nem felelős szülei bűnéért, de...!

De mindenki bizonyos képességekkel, jó vagy rossz tulajdonságokkal terheltlen születik. Őseinek lelkét hozza magával e világra mindenki, különféle alakzatban és változatban.

Tehát, amíg egyénileg mindenki tiszta és mocsoktalan, amikor megszületik, lelki és testi képességei mindenkinek adottak. És ez az adottság kíséri őt végig az élet röögős országútján. Ezzel az adottsággal boldogul, vagy bukik az ember. A nevelés hiába irányul arra, hogy ezeket az adottságokat kiírta, az soha sem sikerül. A nevelés mégis óriási hatással lehet, különösen a befolyásolható egyénre és lelkében létező tulajdonságainak átfestéséhez hozzájárulhat. Az erős hajlamokat mérsékelheti, mázt húzhat az emberre, mely eltakarja a lelkében végbemenő küzdelmeket. Ám ha egyszer igazán nagy vihar kél az ember életében, akkor a nevelés által hátraszorított féktelen indulatok is előre nyomulhatnak s oly tettek elkövetésére készíthetők az egyént, hogy embertársai tanácstalanul állva, mondják: „Erről az embertársunkról ezt nem hittük volna!”

A nevelésnél még nagyobb tényező az önuralom. Ezzel sok minden olyan dolgot legyőzhetünk, amilyent a nevelés által soha. Önuralomhoz viszont lelki készség és lelki adottság kell. Az egyént élettapasztalat juttatja önuralomhoz. Az ember fiatal korában másképp rezg bizonyos események hatására, mint életének későbbi

szakában. Vagyis a tapasztalat legyőzi a lélekben kitörni készülő vihart.

Az első isteni törvény,

amely a világmindenség fennállását és létezését biztosítja, a fajszeretet!

A szeretet Konfucse meghatározása szerint az, hogy nem kívánunk embertársainknak olyat, amit nem szeretnénk magunknak! A turáni egyistenhívók azt tanítják: „Szeresd felebarátodat, mint magadat, de fajtestvéredet jobban kell szeretnek önmagadnál!”

Ugyanis a férfi megnősülvén, a leány férjhez menvén, családot alapítanak, szabad korukban hódolt szenvedélyeikről lemondanak, életüket bármely percben feláldozzák gyermekeikért. A fajszeretet a szülők tisztelete és megbecsülésén s a gyermek önfeláldozó szereteténél kezdődik. Isten ezt a törvényt írta minden teremtetett lénynek a lelkébe legelső törvényként. Ezen a törvényen nyugszik a világrend. Aki ezzel ellentétes törvényeket vagy elveket hirdet, az istenellenes törvényeket tanít.

Ez a törvény nemcsak az ember lelkébe van beírva, de az állat- és növényvilágba is. Az előregedő fa tövében és védelme alatt új hajtások nőnek. Az öreg fába belecsap a villám, életét adja utódaiért, de a gyökéren már új élet támad, melyet öntestével megvédett a százados óriás. A legszelidebb állat is megvadul, s megmarja gazdáját porontyaiért. Az utód felnevelése minden teremtménynek az első és mondhatnánk, egyetlen kötelessége!

A fajtestvér szeretete első isteni törvény lévén, ahol ezt betartják, azok a népek boldogulnak is a lét viharaiban; de megsemmisül a nép, elpusztul az ország, ahol a felebaráti szeretet az első!

Turáni testvéreinket

miért kell jobban szeretnünk, mint a nyugati népeket?— vetheti fel valaki a kérdést. Hiszen az utóbbiak közé ékelve, ezek műveltségi körében élünk. Válasz: azért, mert ez a legelső isteni törvény, és mert emberileg is így észszerű.

Amikor kiesett kezünkől a fegyver, Nyugat népei egy percig sem emlékeztek többé a déli harangszóra, mely Hunyadi Jánosnak arra a tettére emlékeztet, hogy török testvéreink ellenében megvédtük a Nyugatot. De miért? Hiszen a töröknek érdeke sem kívánta a mi feldarabolásunkat! Sőt ilyen mérvű feldarabolásra, mint amilyent rajtunk véghezvittek, adott szavuk sem kötelezte. Oktalanságaink okulására szolgálhatna, hogy minket, a nyugati műveltségért vérző, emberiségében olyannyira hívó-bizó magyarokat szabad zsákmányul átengedte „keresztény” szomszéd-ellenségeink féktelen vadságának! Nyugat kárörömmel szemléli szörnyű kinjainkat. Párizs dózsöl és táncol!

Feltámadásunkat nem várhatjuk Nyugattól, amely számunkra a leggyászosabb elmúlást hozza ál-kereszténységének dögletes levegőjében! Feltámadni csak önerőnkől tudunk, vagy fel sem támadunk soha többé! Az észszerűség azt parancsolja, hogy a feltörekvő Kelettel kell jövő kapcsolatainkat kiépíteni.

900 év tanulsága int!

A mongolok sem akarták országunkat tönkretenni. Sokszorosan küldtek követséget IV. Bélához, hogy szövetezzék velük, közös erővel támadják és semmisítsék meg Nyugatot s a szerzendő zsákmány egyötöde a magyar királyé lesz. Ám IV. Béla nyugati befolyásra ezt az ajánlatot nem fogadta el. Sőt volt követség, amit az udvaroncok legyilkoltattak s így nyakunkra zúdították a mongolok hadát.

Nagy Szolimán sem akarta Magyarországot bántani, hanem csak átvonulást kívánt, hogy megtámadhassa

Nyugatot: jelesül a Habsburgokat. II. Lajos azonban elébe vetette magát a török seregnek és megakadályozta, hogy a Habsburgok birodalmába törhessen. Ezzel tönkretette Magyarországot. Őt magát is meggyilkolták a Habsburg bérencek.

Nem vagyunk hajlandók ezeket a történelmi tévedéseket megismételve nemzetünket a tönk szélére juttatni. Ezeket a nagy tévedéseket a nemzet azért követte el, mert Nyugat védelmében egyszersmind védte annak vallását és eszmevilágát is! Ha a magyarok nem lettek volna keresztények, keleti testvéreikkel szemben semmiestre sem dobták volna oda öntestüket a Nyugatért! A történelem sokszorosan megismétli önmagát. Lehetséges, hogy közel az idő, amikor a magyarságnak ismét választania kell Nyugat és Kelet között. Akkorra le kell számolnunk Nyugat minden intézményével, hitével, hogy annak gátlásától mentesen dönthessünk a magyarság évezredekre kiható sorsáról.

A magyarság jelenlegi hitvilágában mindig képtelen lesz arra, hogy elszakadjon Nyugat eszmevilágától; ezért a legelső és legsürgősebb kötelesség oly hitet adni fénylő szövétnékül kezébe, amelynek világánál tisztán, józanul tudja megítélni a helyzetet.

Ennek a nemzetnek 900 év szomorú tapasztalatai után egyszer már a saját jövőjével is kell törődni! Nem lehet kétséges, hogy Nyugat és Kelet összecsapásában kivénhedt faként hull porba Nyugat és akkorra nekünk meg kell találnunk helyünket keleti testvéreink soraiban.

Miért szükséges új vallás?

A magyarság ősi vallásában gazdaságilag, társadalmilag, fajilag, emberileg, boldog és meglegedett életet élt. Nem ült a nyakán idegen, vérét nem szívták sem élősdiek, sem hódítók. Mindez megváltozott, amikor ősi hitét elhagyta s új valláshoz kényszerült idomítani lelki világát. A Nyugaton felvett és elfogadott vallás a magyar-

ságot megfosztotta faji jellegétől, harcos erényétől. Helyébe lemondást s a túlvilágon elérendő boldogságot helyezett kilátásba számára. Ám ugyanakkor, míg a harcos magyart a túlvilági élet boldogító mámorába zsongatták, ugyanazok, akik neki ezt hirdették, cseppet sem igyekeztek azon, hogy ők maguk is aszerint éljenek.

A keresztény népeket nem hatotta át a keresztény hit tanítása. A mozlimeket sokkal inkább a Mohamedé! Hogy a kereszténység miért nem hatotta át a lelkeket, annak magyarázatát abban leljük, hogy nagyon sok tanítása ellenkezik Isten törvényeivel, és az emberi természettel.

Minden tanítás istenellenes, ami ellenkezik az Isten törvényeivel; Istennek megírott törvényeit pedig csak a természetből olvashatjuk ki. Ha a keresztény tanítások alkalmazkodtak volna az Örökisten tanításaihoz, akkor híveik lelkét sokkal jobban megfogták volna. Elvont, a gyakorlatban meg nem valósítható, az embertől emberfelettit követelő tanokkal csak egyes (nem egészséges idegrendszerű) egyén életét lehet átalakítani, a tömegeket azonban nem.

Az emberek a kegyes tanítások ellenére éppen olyan rosszak maradtak, mint voltak régen. De a történelem még azt is tanítja, hogy a keresztény népek mindenütt alatta állanak erkölcsi szempontból a természeti népeknek. Ezek nem csalnak, nem hazudnak, másét nem bántják, kevesebbet gyilkolnak.

A kegyes tanításokkal teletömött népek a legdurvább emberi vétkeket követik el. A keresztény spanyolok összetörték a hozzájuk képest magas műveltségű inkákat, aztékokat. Az angolok egész csomó fajt és nemzetet irtottak ki. Először megjelent e szerencsétlen népek földjén a felfedező. Ezt követték a kincskeresők. Ezek birtokukba vették a benszülöttek földjét. Ezután jött a pæp, aki a másvilági életre helyezte a fősúlyt, hirdelve a benszülötteknek, hogy mindenbe nyugodjanak bele, mert mindez Isten akarata!

Nálunk ugyanigy történt minden!

Először fölfedezett minket Európa s megtanult rettegni. Őseink az Atlanti óceánban fűrosztotték meg lovaikat s megmászta a Piréneusokat. Azután ellepte országunkat a szláv, latin és német kincskeresők hada, akik hozták az új vallást és idegen eszméket. A nyakas magyar meghallgatta ezeket, ám nem sokat törődött velük. De ekkor a sors kegyetlen szeszélye folytán az idegen jöttmentek úrrá lettek ebben az országban s megkezdődött az erőszakos térítés a szabad és függetlenséghez szokott magyarok között.

Mikor Amerikát felfedezték, oda sem a rendes, munkakedvelő, dolgos emberek törekedtek, hanem az óvilág szemetje vetett először horgonyt az újvilág partjain. Kilencszáz évvel ezelőtt Magyarország egy ilyen kis Amerika volt Európa szemetjének. Ezek aztán, mint lovagok, harcosok bekerültek a hadseregbe, elfoglalták a főhelyeket s utódaikban ma is a nyakunkon ülnek, szigorúan őrködve, nehogy a gyeplő kicsússzék a kezükből! A „szilaj” erkölcsű magyarok, amint felvették az új hitet, máris azt vették észre, hogy szomszédaik az új hit jogán uralkodni kívánnak felettük s ez az uralmi vágy immár 900 éve tart!

A magyarság 900 év alatt Nyugat felé egyebet sem tett, mint a szabadságát igyekezett megvédeni. A Nyugat viszont arra hivatkozott, hogy az elfogadott (sőt kért!) királyi korona hűbéri viszonyt jelent. Magyarország tehát a kereszténység felvételével a pápaságnak alávetette magát; a pápákat viszont a német királyok „választották”.

A magyar tehát Nyugattól kapott vallásában elvesztette faji átütő erejét. Eszmevilágától, tiszta, becsületes erkölcsétől s azonfelül vagyonától is megfosztották, harci kedvét aláaknázták. Vissza kell tehát adni a magyar lélek rugalmasságát.

Az évszázadok alatt külföldre vándorolt magyarság milliói még anyanyelvüket is elvesztették. Egy nemzetet

fenntartani nyelve, hite és eszmevilága képes! A latin nemzet rég kihalt, de az élő latin nyelv folytán él egész eszmevilága. A zsidóság nagyon csekély hányada beszéli ősei nyelvét, mégis az egész földön él és soha nem álmodott jólétnek örvend.

A magyarság külföldön már a második nemzedékben elveszti nemzetiségét. Azok a turáni népek, amelyek felvették a keresztény vallást, mind eltűntek a feneketlen orosz gyomorban; amelyek „pogányok” maradtak vagy az egyistenhívő mohamedánokká váltak, megtartották faji és nemzeti jellegüket s megmentették nyelvüket.

Az ősi hittől való eltérésünk alkalmas volt arra, hogy fajunkat a Fossza viláгурalmától. Ősi vallásunk alkalmas volt arra, hogy vele kivívjuk az egész világ feletti uralmat! Magyar vallásban mindenütt magyar maradt a magyar; idegen vallásban, bárhová kerül, mindenütt csak kereszténnyé lesz s alkalmazkodnia kell azokhoz a népekhez, amelyekhez rossz csillaga sodorta. Megszállt részeink csak az ősvallás tudja biztosítani a magyar faji gondolatát s a nemzetiségi fennmaradást. Ha ezt kellő időben nem bírjuk elterjeszteni megszállt ország-részeinket, hiába megyünk pár évtized múlva felszabadító hadainkkal, nem lesz kit felszabadítani!

Magyar embernek magyar hitet!

Miért vetjük el az Őszövetséget?

Nem csupán azért, mert nem egyéb, mint a zsidó népnek nem éppen dicsőséges története, amely minket nemzeti vagy faji szempontból nem érdekel; hanem legfőképen azért, mert az abból „levonható erkölcsi tanulságok” egy része istenellenes, a józan ésszel összeütköző és turán lelkeségi szempontból erkölcsstelen.

Nézzük csak!

Mózes és amálekíták elleni harcban kiadta a hadiparancsot, hogy mindenkit le kell gyilkolni, csak a szűzeknek kegyelmezzenek katonái! Ez turánlelki szem-

pontból sem egyeztethető össze a mi felfogásunkkal. Mi ezt erkölcstelen cselekedetnek minősítjük. Ilyen példákat nem vagyunk hajlandók követni, de nem vagyunk hajlandók serdülő gyermekeinknek sem tanítani!

Ábrahám, amikor Egyiptom felé ment, azon töprengett, hogy mit csináljon? Ha rájönnek az egyiptomiak arra, hogy Sára az ő felesége, őt még meg is ölhetik! A szemita lelkivilágnak megfelelően oldotta meg a kérdést. Összebeszélte Sárával, hogy mondja azt, neki Ábrahám csupán a bátyja. Így is lett. Sára bekerült a fáraó hálókamrájába, Ábrahám pedig sok jószágot és kincset kapott, amik után annyira áhítozott, ha még a felesége árán is.

A magyar (turán) lelkivilágot ilyen kérdésben sokkal hivebben kifejezi Dobozy Mihály esete, aki midőn látta, hogy nincs menekvés az őket üldöző törökök elől, mintsem hogy felesége azok hatalmába essék, inkább leszúrta! Az élet becses, a legdrágább földi kincs, de csak a becsületes élet! És Dobozy Mihály becsülettel halt meg, éppen úgy az ő felesége is. Nekünk ilyen példák kellene, nem pedig az Ábrahám „bölcössége”!

Ismerjük a zsoltárszerző „szent” Dávid Góliáttal való esetét. Ezt úgy állítják be, mint valami nagy hőstettet, holott közönséges orvgyilkosság volt, mégcsak nem is párviadal. Dávid a biztos messzeségből parittyázta le Góliátot, és csak akkor merészelt oda rohanni és levágni a fejét, mikor az elszédült a találó kőtől. Hát bizony, ehhez nem kell sem bátorság, sem hősiesség! Ilyen harcmodor, ilyen „győzelem” a magyar ember természetével nem egyezik. De ez még hagyján! Ismerjük Dávidnak azt az esetét, hogy nem volt elég 300 felesége s százakra menő ágyasa; beleszeretett Uriás feleségébe is. Ezért Uriást el akarta tenni láb alól! Minthogy nem volt bátorsága megvívni Uriással az asszonyért (még úgy sem, mint Góliáttal!), kiküldte őt a harctérre. A sereg fővezérének, Joábnak pedig megüzente, hogy Uriást a csata leghevesebb helyére küldje, hogy biztosan ott pusztuljon!

Terve sikerült, Uriás elesett és Dávid odahaza nyugodtan szeretgette annak feleségét.

Eszter bosszúálló gyilkosságait mindannyian ismerjük. Egyetlen éjszaka 80.000 zsidóellenest gyilkoltatott le. Izrael egyik királya máglyán feláldozta a fiát. — Ábrahám is „majdnem” feláldozta Ízsákot, — Jákob becsapta a bátyját, Ézsaut, — Káin megölte öccsét, Ábelt, — Lót közösült leányaival.

A turáni ember erkölcsvilága egészen más! Ilyen példák és ilyen „szent” könyvek nekünk nem kellene!

Miért nem kell az Újszövetség?

Mert tömve van elfogadhatatlan tanításokkal. Hogy egy tanítás Istentől ered-e, azt abból állapíthatjuk meg, hogy adott esetben az Úristen miként rendelkezett a természetben és mit tanítanak annak törvényei?

A lemondásra példa: „Aki jobb felől arcul üt, a bal orcádat is tartsd oda!” Ez rendes emberi társadalomban teljesen keresztülvihetetlen törvény, de amellet istenellenes is. Az Úristen nem kívánja a lemondást, nem kívánja az önkéntes feláldozást, különben nem írta volna meg törvényként a természetben, hogy a lehetőség határáig mindenkinek védenie kell életét.

Ezt a tanítást még a keresztény államok törvénykönyve sem fogadta el sehol, hanem az Isten törvényéhez alkalmazkodva, a megtámadottnak jogot ad, hogy a maga, családja, hozzátartozója vagy harmadik jelenlevő személy életének megvédésében a támadónak büntetlenül elveheti az életét. (Önvédelem.) Az isteni tanítás is ez, mert Isten az erőseknek adott létjogosultságot a földön és folyton tart a kiválasztódás.

Isten különben is akként alkotta meg az emberi természetet (még az állatét is), hogy ekkora lemondásra egyetlen ép goldolkozású ember sem képes. Aki mégis megteszi, annak esete más tudomány terére tartozik.

Isten teremtményének az élet a legszentebb kincse. Ezt

megtámadtatása esetén minden eszközzel megvédeni jogosult. De nem csak jogosult, hanem köteles is, mert ha önként adja oda, az öngyilkosság! A természet szép világa pedig nem az öngyilkosokra van felépítve!

Istenellenes tanítás az is, hogy: „Ne gyűjtsetek magatoknak földi kincset, amit a moly és a rozsdá megemész.” Istent; igenis szabad anyagi kérdésekkel zaklatni s tőle földi kincseket kérni. Isten anyagi világba teremtett minket, ahol minden megmozdulás anyagi kérdésekbe ütközik. Természetesen vannak lelki kérdések, küzdelmek, elgondolások az anyagi világban is, amelyek szellemi térre tartoznak legelsősorban, de ezek kivételek s ezek tárgyalásával itt nem foglalkozunk. Annyit mégis kijelentünk, hogy nem állunk az anyagelvűség alapján, de azért, amit szemünkkel látni kell, az előtt nem haladhatunk el érzéktelenül.

Az embernek gyűjtenie kell télre, gyűjtenie kell a nem termő évszakokra, gyűjtenie kell munkanélküliség esetére, gyűjteni kell öregségre! Még az állat is gyűjt. A méh, a darázs, a vakond, az ürge, stb. A tigrisről feljegyezték, hogy minden látszólagos ok nélkül, (vérengző) természete miatt, állandóan gyilkol. Megölt áldozatát bevonszolja az őserdő mélyére és aztán napokig, hetekig arra jár, mint táplálékra.

A madarak télire melegebb hazát keresnek. Amely madarak nem „gyűjtenek” és mégis itt maradnak, azok nagyrészen elpusztulnak. Vagyis, aki nem tartja az isteni törvényt, az elpusztul. Nem igaz az a tanítás, hogy „aki a mezők liliomát felruházta és az ég madaraira gondot visel, az rólunk sem feledkezik meg!” Nem igaz, mert az Isten éppen azért adott az embernek észet, hogy gondolkozzék.

Gyűjteni, egyenesen Istentől rendelt kötelesség!

Anyagiakról.

Majdnem minden elterjedt vallás a másvilági életre

helyezi a fősúlyt és azt kívánja a hívőktől, hogy a földi javakról mondjanak le, sanyargassák magukat és áhítozzák az égi hazát, ahol a földön szenvedett minden keserűségéért kárpótolva lesznek.

A turáni egyistenhivók vallása ezzel szemben isteni törvényekre hivatkozik és azt tanítja, hogy a föld javaival élni kell, azokat ki kell használni. A test és lélek sanyargatása istenellenes cselekedet. A föld javainak észszerű kihasználása a *mértékletesség határain belül* nemcsak célszerű, de egyenesen Istennek tetsző és Istentől rendelt dolog. Isten a természetben sehol sem hirdeti a lemondást és a sanyargatást. A növénynek meg kell adni az élete fenntartásához szükséges anyagokat, hogy szépen fejlődjék és életben maradjon. Enélkül elcsenevésznek és elpusztul.

Az állattartó gazda jól tudja, hogy csak akkor remélhet állataitól hasznot, ha azokat kellő étellel és táplálékkal ellátja, a hideg ellen megvédelmezi, róluk megfelelően gondoskodik. Az ember is csak akkor tölti be földi hivatását, ha ezeket az isteni törvényeket megtartja és betartja. *Ép testben ép lélek!* Akinek testi hibája van, az lelkében sem lehet teljesen ép és kiegyensúlyozott. Istennek pedig nincs szüksége beteglelkű emberekre, mert azok nem bírják megérteni az ő csodálatos törvényeit és nem képesek betölteni emberi hivatásukat. Az ember csak akkor teljesíti kötelességét a Teremtővel szemben, ha törvényeit megtartja. A lemondás és a földi javak élvezetének megvetése felborítaná a világrendet. Ezek szerint tehát nincs szükség lemondásra!

A földi javakkal szükséges törődni,

mert anyagból álló világban élünk. Anyagi a testünk és csak anyagiakkal rendesen ellátott test képes lelki működést kifejteni. Az Úristen az embernek azért adott gyomrot, hogy azt megtöltse, emberhez méltó életet éljen, a föld szépségét és az élet gyönyörűségeit élvezze,

de mindezt a *mértékletesség határain belül*. A mértékletességen van itt a hangsúly. Mert ha az ember részegítő italból sokat iszik, elkábul; ha sokat eszik, megbetegszik. Tehát a mértékletesség az arany szabály, amelyhez alkalmazkodva élvezzük is mindazokat a földi javakat, melyekkel a Teremtő megáldott minket, hogy életünket fenntarthassuk s egészségünknek is hasznára legyen. Ha Istennek tetsző dolog volna a bőjt, az önsanyargatás, akkor bizony embereket vagy akár az egész emberiséget egészalbélűvé teremtette volna.

Tehát a természetből megtanuljuk az Isten akaratát és megismerjük az ő végtelen bölcsességét. Megtanuljuk azt is, hogy minden embernek csak egy szervezetet, egy gyomrot stb. adott; legnagyobb bűn tehát a földi kincseknek mértéktelen halmozása, másoktól való elvonása, embertársaink kiszipolyozása és kihasználása! Aki nem elégszik meg a föld javaiból annyinak a megszerzésével, amennyi az ő és családja fenntartására szükséges, az már harácsol s ezáltal másoktól vonja el az élet lehetőségét.

Az Úristen a kezdet kezdetén teremtményei számára életboldogság törvényeket alkotott. Ezek a természeti törvények. Ha valaki boldog, nyugodt és kiegyensúlyozott életet akar élni, akkor tartania kell magát Istennek a természetben megírt törvényeihez! Ezeket a természettörvényeket elsősorban és feltétlenül maga az Úristen tartja be. Ez alól nincs kivétel! Még egy földi bírót sem szabad gyanúsítani azzal, hogy valakinek a kedvéért eltér a törvénytől s annak ellenében hoz ítéletet. Az égi bírónak ilymódon való beállítása a legdurvább rágalmasz. Ha azzal vádoló az égi bírót, hogy az én kedvemért megváltoztatja a világrendet, félreteszi az önmaga alkotta törvényeket, arányaiban is nagyobb bünt követek el, mintha ilyesmit földi bíróról állítok, pedig a földi bíró ilyeszerű megrágalmazásáért fogház jár.

Azzal ne áltassa magát senki, hogy Isten az ő imájáért ellenségére pestist vagy döghalált küld. Önmagának ügyét mindenkinek magának kell elintézni! Az olyan

könyörgések, mint amilyenekkel a keresztények imádkoznak, nemcsak feleslegesek, de egyenesen hiábavalók is. Istentől nem kérni, hanem kiérdemelni kell! Isten az életet, az élethez való jogot nem a jajgató, siró, kétségbeesett embereknek adta, hanem a bátraknak!

IMÁDKOZNI KELL! Lelket tisztító és hasznos is, ha az oly módon történik, mint ahogy a turáni egyistenhívők teszik. Ők az imában nem annyira kérésre, mint inkább az önsugallatra helyezik a fősúlyt. Erősen magukba szállnak. Istennek a természetben megírt törvényein elmélkednek. Önsugallással azt akarják elérni, hogy az Úristen olyan gondolatokat támasszon lelkükben, amely által céljukat elérik. Ugyanis az önsugallat a betegnek enyhítést ad, a kérőt gondolkozóvá teszi és rájön arra, hogy mit kell cselekednie. Ez is törvény!

A világháborúban az egyik keresztény is, a másik is, arra kérte a közös Istent, hogy az ő fegyvereit áldja meg! Feltételezték Istentől, hogy a természeti törvényeket félreteszi, csak azért, hogy a fegyverrel eldönteni kívánt „igazságos” ügyben kedvüket keresse!

Mágia.

A szellemtudomány a léleknek tudatalatti és tudatfeletti működése, mellyel az ember lelkéből, tudásának tárházából olyan dolgokat lehet kisajtolni, amelyekhez másképp soha el nem juthatnánk. Minthogy a turáni egyistenhívők célja a mentől magasabb tökéletesedés elérése, nem tartják összeegyeztethetetlennek azt, hogy szellemtudományukat ezáltal is fejlesszék.

Az első máguskodó népek turániak voltak. A szellemtudomány, a lélek rejtett kincseinek feltárása, mind az ő magas műveltségük eredménye.

Minthogy az ember „átvitt” állapotban olyan dolgokat mondhat vagy tehet, amiket éber állapotban semmiképp sem tudna tenni vagy mondani, ennél fogva a turáni egyistenhívők nem tartják bűnnek az ilyen dolgokkal

való foglalkozást.

Isten teremtette az ember lelkét. Az embernek joga van megismerni Isten minden törvényét. Tisztában kell azonban lenni azzal, hogy a tudomány mai állása szerint szellemeket megidézni nem lehet! Illetve megidézheti az ember a szellemet, de csakis a saját szellemét. Kérdezhet tőle, de csakis oly értékű feleletet kap, mint amilyen értékű az ő saját szellemvilága, vagy esetleg a „kör” valamely tagjának szellemvilága.

A hitünk

szerint hiszünk a világegyetem Istenében, akit mi Magyarok Istenének nevezünk.

Hisszük, hogy örökidőktől fogva való, örökké létező. A mindenségben térbelileg nincs kezdete és vége. Tökéletes, igazságos. Az emberi nemzet minden cselekedete felett igazságosan ítél. Minden teremtmény számára örök-idők előtt életboldogság törvényeket alkotott. Az embernek és minden földi teremtménynek az a földi rendeltetése, hogy ezeket a törvényeket betartsa. Törvényeit elsősorban és feltétlenül önmaga tartja be, az ezeket követő nemzeteket, érdemeik arányában, e földön is boldogságban részesítette, de az ellenük vétőket saját vétükéért büntette. Az isteni törvény tehát: életünk fenntartása, megóvása. Az élet a legdrágább adomány. Köteles vagyok annak egészségét, erejét, szellemét tisztán tartani, fejleszteni; a szeretet, igazság törvényeit betartani. Mértékletesség a testi és szellemi életben!

Fajunk, hazánk és az emberiség nagy családjával lelki ismeretesen foglalkozni kell, hogy lelki ékességet, boldogságot biztosítsunk magunknak.

A szerves élet elmúlásától nem kell félni, mert ha Istennek a természetben megírt törvényei szerint élünk, akkor nyugodt, derűs lesz az életünk. Az emberi életkor legvégső határán megnyugodva hagyjuk el porhüvelyünket. Nemzetünk és fajunk is boldog lesz, ha a

fajszeretetre, faji öntudatra, faji büszkeségre; a haza és faj földjének igazságos kihasználására; a vagyonnak és tőkének a nemzet, a faj céljai szolgálatába állítására vonatkozó természettörvényeket a társadalomban, a közgazdasági és állami életben érvényesíti.

A bűnről.

Bűn az olyan cselekmény vagy gondolat, ami másnak sérelmével jár vagy járhat. A bűn nem marad büntetés nélkül. Bűn a természet törvényeinek áthágása. A büntetést sem leimádkozni, sem megbocsátani nem lehet. Aki vétkezett, annak vétke arányában bűnhődnie kell. Kivétel nincs.

Az Isten mégis megengedte nekünk, gyarló embereknek azt, hogy a természet törvényeit kutatva, megismerjük az ő akaratát. A természet törvényének ismerete a bűnt elkövetőre enyhítést, vagy megnyugvást adhat. A büntetés nem örök. Nem egyeznék meg Isten igazságosságával az, hogy egy jól vagy rosszul átélt földi életért örök kárhoyattal fizessen. A bűnért szenvedni kell, de csak a bűn mértékével arányosan. Sokszor úgy látszik, hogy egyesek a földi életben nem nyernek jutalmakat; a bűnöst nem éri utól a büntetés. Azonban ezeket a cselekményeket nem szabad az egyes szempontjából nézni, mérlegelni. Gondolni kell mindenkor az ősökre és az utódokra. A nemzetség családfáján való végigszemlélődés után látjuk meg Isten végtelen bölcsességét. Látjuk az orosz nép történelméből, hogy a cárok vétkeit mily igazsággal bünteti a végzet. Látjuk Spanyolország szörnyű sorsából, hogy a szakadárók üldözése, a papi uralom kivallatónak tobzódása mily rettenetesen megbosszulta magát az utódokban. Látszólag ártatlan utódok szenvednek az ősök bűnéért. Azonban a turáni egyistenhívő nem az egyéni életet nézi, nem arra helyezi a fősúlyt, hanem a családfa szempontjából is mérlegeli a dolgot. Így azután eljut olyan igazságokhoz, amelyekhez

sohasem jutna el, ha a bűnt csak az egyes ember életéből ítélné meg.

A látszat tehát az, hogy némely bűnért a büntetés nem érte utól az elkövetőt. Az ítélet kimondása előtt ismernünk kell az illetőnek a lelkiismeretét, lelkiéletének berendezését, őseinek tetteit.

A túlvilági életben

hittek őseink. Erre számtalan bizonyítékunk van. LEHEL vezér is így kiáltott, mikor agyonsújtotta kürtjével Konrádot: „Szolgám leszel a másvilágon!”

Őseink úgy temetkeztek, hogy a halott lába keletnek, feje nyugatnak volt s kedves tárgyain kívül, csészében, tálban, korsóban ételt, italt helyeztek melléje, hogy ne legyen hiánya semmiben a másvilágon. Mivel a műveltségnek magas fokán állottak, a járványok megelőzése végett elégették harcban elesett halottaikat. Őseinkből kiindulva, természettudományi alapon állva, szintén azt hirdetjük, hogy halál nincs, csak örök élet! Az életnek legfeljebb különféle változatai vannak. A természetan tanítja és bizonyítja, hogy az anyag élete örök és az erő élete is örök.

Tudjuk, hogy az orvostudomány állítása szerint az egyéni öntudat működését bennünk a kéregsejtek működése okozza. Látjuk azt is a nagy mindenségben, hogy minden egyéniség. A legapróbb porszemtől a legtökéletesebben felépített hegyóriásig, vagy a legelső csíráállattól a leghatalmasabban felépített sejtóriáig, az elefántig. Az egyéni porszemek azután egy hegyóriást, a sejtek pedig egy nagy állatot képeznek. A mindenségben mindennek egyénisége van, de véges agyunkkal ma még meghatározni nem tudjuk, hogy az egyéniség a halál után mivé alakul?

Tudjuk azt is, hogy az elhangzott szó, amely rezgést okoz és áttöri a Föld légkörét, kijut a világűrbe. Az oster elpattintása folytán keletkezett légáramlás szintén

tovább terjed anélkül, hogy elveszne. Látjuk, hogy a tűzből elszálló füstből pára, felhő, eső, stb. lesz, de hogy ezek az erők, hogy visszanyúlnak, azt a mi véges értelmünkkel még meg nem határozhatjuk. Nemcsak anyagi, de szellemi erőre is van szükség. A tevőleges és nemleges erők egyensúlya tüneményt hoz létre, mely a tünemény elmúlása után átalakul.

A szellemi erők adják az ember életének az öntudatot; de hogy ez az erő miként alakul át a földi porhüvely levetése után, ma még meg nem határozható. Őseink agyában 10.000 évvel ezelőtt életre kelt gondolat visszaszáll a mindenségbe s ha ott beleütközik valami olyan anyagba, amelyen keresztül nem haladhat, visszatér a Földre és itt megtermékenyül. Ilyen gondolat-visszatérés ósvallásunk visszaállítása is.

A hang sebessége másodpercenként 333 méter, a fényé másodpercenként 10.000 kilométer. És így, ha megfelelő eszközzel rendelkezünk, Árpád hadbainduló lovasainak dübörgését és kürtjelzését hallanánk egy olyan bolygón, mely a megfelelő fényévnyire van tőlünk. Ha oda juthatnánk és felfoghatnánk, úgy a harc lefolyását végig szemlélhetnénk. Tehát a mindenségben csak örökkévalóság, örökélet van. Halál nincs, csak átváltozás. Akárhogy is történik ez az átváltozás, megnyugszunk, mert a természet törvényeit, melyeket Isten alkotott, olyan csodáknak és bölcséseknek tartjuk és ismerjük, hogy bizonyosak lehetünk afelől, miszerint életünknek az úgynevezett „halál” utáni állapota is olyan, amely csak legtökéletesebb lehet.

Az elemekről.

Miként a történelemből tudjuk, őseink vallásos tisztelőnek tárgya a négy főelem volt. Hitük sokkal tisztább volt, mint a mai emberek szellemvilága.

A tűz, minden erő forrása, megszemélyesítője a Nap. Imádságos lélekkel fordultak tehát a Keleten felkelő Nap

felé, amelyben nem Istent, hanem annak csupán jelképét látták, mint ezt az itt közölt 5000 éves ima is tanúsítja. „Munkálkodó és győzedelmes Napisten! Ki a pusztulásból új életet teremtesz, ki legyőzöd az égi állatkörnek kártékony jeleit, ki szent áldásod sugarait a föld közelségéből és földtávolságból, a halált okozó forrásból és a halállal fenyegető fagyból újból és újból visszavezeted, ki az életünket a Nap pályájában hordozod, dicsőség legyen tenéked Nagyisten! Dicsőség neked, aki a legforróbb szakában legyőzöd az oroszán jegyét. Neked, aki alvásodban, mikor messze vagy a Földtől, akkor sem feledkezel meg rólunk! Szent Napisten, dicsőség és hála Tenéked!”

Az istenség jelképéül a Nap kiválóan alkalmas, mert minden erő kútforrása. A tudomány tanítása szerint a Nap, ha egykor kihűl, Földünk sorsára jut. Ma tűz- (gáz) nemű állapotban van és minden életheletheletet magában foglal. Az ősök hite szerint a Nap termékeny sugarával besugározta Földanyát (Földünket) és kettőjük egyesüléséből fakadt ezen a földön minden élet. A Földanyát tehát éppúgy, mint a Napot, megszemélyesítettnek is tekinthetjük. A Földanyát másként Nagyboldogasszonynak hívták őseink.

Hitrege szerint Nagyboldogasszonynak leányai voltak a Boldogasszonyok és Kisasszonyok. (Tündér Ilona). A Bábaboldogasszony a Földanya helyettese volt. A Nagyasszonyok és Kisasszonyok pedig a gyermekek őrzőangyalai.

Őseink a Napban nem pusztá erőt, a Földben nem pusztá anyagot láttak és tiszteltek, hanem az egyszemélyes Szellemistent képviselő Égatya megnyilvánulását. Őseink tudatában voltak annak, hogy Földanya az isteni akarat folytán áldásával, mint jó anya, az anyag és termékenység megszemélyesítője, áldásthozó termékenységgel ellátja gyermekeit.

Boldogasszony az anyaság tiszteletének jelképe volt, mely a fajszaporodás törvényszerűségét erkölcsi magaslatra emelte.

A magyarok és húnok mondai ősapja Nimród, Napistent jelent. Ősi alapon tehát a Napatya az, aki isteni rendeltetés folytán fenntartja földi életünket. Hitrege szerint valamennyien a NAP fiai vagyunk. Az égbolt csillagait őseink ismerték, mert csillagászati tudományuk magas fokon állott. Őseink harci csillaga a Kármán csillag volt.

A HADAK ÚTJA nem más, mint hit arról, hogy a magyart az Isten soha el nem hagyja. Ha mindenki ellene fordul, az elhalt ősök a Hadak Útján segítségére sietnek.

A víz, a levegő szintén hozzátartozik életünk fenntartásához, és mint ilyen, vallási szertartás tárgya volt. Áldoztak őseink a Föld szellemének is, amidőn az itálnak vagy ételnek a legelső, legízesebb falatját a földre dobták vagy vizet kiöntöttek.

Miért élünk?

Az élet örök körforgás. Szellemi értelemben életünk a tökéletesedés felé törtet. Anyagi értelemben az élet célja a szaporodás, helyesebben a fajfenntartás. A táplálkozás már csak eszköz ahhoz, hogy éljünk és fajunkat fenntartsuk. Minthogy ezek szerint az élet lényeges célja a fajfenntartás és az ezen felépülő fajszeretet, ezzel az életcéllal szemben lényeges kötelességeink vannak. Kötelességünk a jóra törekvés. Legfőbb jó a faj jóléte! Legelső kötelességünk fajunk fenntartása és jólétének emelése. Minden módot és eszközt kötelesek vagyunk igénybe venni, amely a faj fennmaradását és annak jólétét szolgálja.

Kötelességeink legelső sorban szüleinkkel és gyermekeinkkel szemben nyilvánulnak meg. Kötelesek vagyunk azokat eltartani és ápolni. Ezenkívül kötelességünk a faj minden tagjának jólétét anyagi és szellemi értelemben előmozdítani. Aki fajtestvéreivel szemben nem gyakorolja a legelső és legfőbb törvényt, annak vétke magában

hordozza a büntetést és ő se számítson fajtestvérei támogatására.

A faj érdekei után kötelességünk törődni az emberiség nagy nemzet-családjaival is. Őket az isteni törvények megtartására rávezetni, serkenteni, el nem nyomni, saját faji azonosságuknak megfelelő fejlődési lehetőséget saját hazájukban és földjükön elősegíteni.

Ember — ragadozó ember.

A természetben ismerünk ásványokat, amelyek életünk előmozdítására jók, vagy kioltására alkalmasak. A növényvilágban vannak hasznos és élősvi növények, sőt vannak olyanok is, amelyek állatokkal táplálkoznak. Az emberek világában vannak nemes és vannak élősvi fajok.

Az élősvi fajokat az ásvány, a növény, az emberek világában azért teremtette az Alkotó, hogy ezáltal a nemes fajokat az elkorcsozulástól megóvja, munkára serkentse. A természet világában azok az állatok, melyekből más állatok táplálkoznak, igen szaporák. Gyorsan és könnyen születnek, de ugyanilyen gyorsan és könnyen múlnak is el. Az állatok világában aránylag igen csekély a ragadozó állatok száma. Ha egy vidéken aránytalanul elszaporodna s ha az ember ott ki nem irtja, felborítaná a természet rendjét.

Így van ez a ragadozó emberfajtákkal is!

Amíg egy országban elenyésző csekélyen vannak, legfeljebb csak versenyre ösztönzik a lakosságot; de amely percben számuk megnövekszik, a nemes fajta többé nem képes versenyezni velük. És ha a nemes fajta ember valamiképp meg nem szabadítja magát tőlük, feltétlenül elpusztul. A ragadozó fajú állatoknak vagy embereknek az a tulajdonságuk, hogy egymás között nem tudnak megélni. Mint napfény a földi teremtménynek, nekik annyira fontos és szükséges, hogy más fajok közé ékelődjenek.

Mindannyian Isten gyermekei

vagyunk, a ragadozó fajú, a korcs félvér, a tiszta nemes fajú ember. Mindegyikünk felett egyazon természeti törvények uralkodnak. De míg a ragadozó ember éli a maga kiszabott életét, a nemes fajú emberek is saját életüket élik.

A ragadozó fajtájú emberek sorsa természetükben van. A nemes fajúak kötelessége, hogy magukat és utódikat a ragadozó fajjal szemben megóvják és fenntartsák. A ragadozó fajtájú állat azért, mert ragadozó, éppúgy beletartozik a természet háztartásába, mint a nemes állat. Mindegyik befutja a számára kirendelt földi pályát. De azért a szelíd állat feltétlenül futni fog a ragadozó fajta előtt.

A ragadozó fajtájú ember másként alkotja meg magának Istenről való véleményét, mint a szelíd ember. A ragadozó fajtájú ember az Istent is bőszt, haragos, kegyetlenkedőnek festi meg. A szelíd fajtájú embernek az Istene is derűs, életbölcst, elnéző, mindent megbocsátó lesz!

Turáni egyistenhívó egyházunk kötelékébe csak turán-fajú emberek felvételét tartjuk kívánatosnak. Mégis fenntartjuk más fajúaknak is a lehetőséget, hogy a mi tiszta természettudományi alapon álló vallásunkat elfogadják, tanításai szerint élhessenek s vallják, hogy a turánság Isten választott népe. Ha ezek az emberfajták nemes fajokból erednek, megvan rá a mód és lehetőség, hogy ténylegesen is egyházunk tagjai lehessenek. Ragadozó fajú emberek számára azonban ezt a lehetőséget mindörökre elvetjük.

A kereszteződésről.

A gondos kertész tudja azt, hogy fát vagy más növényt mellyel szabad beoltani, illetve kereszteztetni.

Ha egymással kereszteződésre nem alkalmas fákat kísérelünk meg keresztezteni, abba a jó fa is belepusztulhat, de semmiesetre sem terem élvezésre alkalmas gyümölcsöt. A szamár és ló kereszteződése, az öszvér, nem alkalmas további szaporodásra. Az emberi fajokról is régen megállapították, hogy például: fehérek és feketék kereszteződésénél a korcs utódok mindkét fajú szüleiknek csak rossz tulajdonságait öröklik, a jót nem!

Tehát vannak fajok, melyeknél a kereszteződés hasznos és üdvös az utódok szempontjából, (éppúgy, mint a növények világában), de vannak fajok, melyeknek kereszteződése esetén elkorcsosulnak, elpusztulnak az utódok. A természettudomány dolga megállapítani azt, hogy mely fajoknak a kereszteződése káros és melyeké hasznos az utódok és így az emberiség jövője szempontjából. Az bizonyos, hogy ragadozó és nemes fajú emberek házasodásából tiszta fajú utódok soha nem szülehetnek, mindig csak korcsok. Egyik nemes fajnak más nemes fajjal való házasodásából sem származik egy harmadik faj, hanem a tudomány mai megállapítása szerint négy közül kettő keverék vérű lesz, egy az apa és egy az anya vérségét örökli. Idővel, nemzedékek múltán, a keverék fajok megtisztulnak és vagy az apa, vagy az anya fajtája szerint eligazodva tiszta vérűekké válnak.

Mit kell tudnod rólunk?

Hogy egy Istenben hiszünk és a szellem örökértékűségében.

Isten személyét minden korszak és minden ember másképp határozza meg.

Az ősi erkölcs, becsület, türelmesség, szömegetartás, emberszeretet alapján állunk, *de jogainkat nem hagyjuk* és azt életünkkel is megvédelmezzük.

Nem a szegénységet és a lemondást hirdetjük, hanem az élet derűjét keressük s azt tanítjuk, hogy minden embernek egyforma joga van az élethez.

E földi életre helyezzük a fősúlyt s a földi élet tempomát, az emberi testet és annak egészségét nagyon fontos követelménynek tartjuk.

A másvilág kérdésében az az álláspontunk, hogy a véghetetlen véges aggyal meghatározni nem tudjuk.

A kereszténység a szenvedést dicsőíti és türelmet hirdet a nyomorgó tömegeknek;— mi a zsolozsmázó türelem ellenébe a jogot és igazságot állítjuk: mert az élethez igazság, az anyagi javak arányos szétosztása kell.

A keresztényi türelem és jámborság könyörgéssel akar ráolvasni a nagytökére, a bűnre, emberi önzésre, emberi túlkapásokra,— ezzel szemben mi a jogot és igazságot harccal védelmezzük meg. Az első módszer erőtlen és célra nem vezető; az utóbbi öntudatos, férfias cselekedet. Ez méltó Isten gyermekéhez!

Gyarló emberi jólétért könyörögni, az isteni eredet meggyalázása,— de harcolva elérni, az isteni eredet megdicsőítése.

Emberi tudatlanság, lelki sötétség, testi nyomor közelebb visz az állathoz. Ezek leküzdése, ezekből való felemelkedés közelebb visz Istenhez, a lelki boldogság napfényéhez.

Letűnt kor emlékeiből élni, múltan álmodozni erőtlenné tesz;— a kor szellemét megértve, jövőnkért harcolni, feltámadáshoz vezet.

Ebben a harcosszellemben kell nevelni a magyarságot. Ez a harcosszellem teremtheti meg a fajvédelmet szolgáló gazdasági jólétet, belső egységet, amik nélkül a nemzet erőtlennül fog állani a közelgő világviharban.

Ennek a harcosszellemnek kell újjászervezni nemzetünk belső életét is, mert elsősorban *csak magunkra számíthatunk*.

Félre tehát a kicsinyes aggályoskodókkal, tartalom nélküli fényes ünnepekkel és kezdődjék a komoly honmentő munka.

Nem foltozni, hanem új világot akarunk. Nem a szóvirág, hanem a tettek emberei vagyunk.

Minket sem szép szóval, sem ígéretekkel nem lehet megvásárolni.

Győzelmünkben biztosak vagyunk.

A turáni egyistenhit a léleknek: *hit*, a szellemnek: *tudás*, a testnek: *jólét*, a nemzetnek: *feltámadás*.

Vallásunk a Föld minden vallása között a legrégebb.

Tanításai a legtisztábbak és kizárólag Istennek a természetben megírt törvényein alapulnak.

Ősi hitünkhöz és az ősök tiszteletéhez ragaszkodunk.

Fajunknak nem lehangyatlott vallási alakzatait akarjuk visszaállítani, hanem azt, amely magas szellemi műveltsége, világoralma idején, a legrégebb ősidőkben a legtisztább istenhit volt.

A turáni egyistenhívók egyháza a természethez tért vissza, ennek törvényszerűségét ismeri el egyedül zsinórmértékül. A megfoghatatlannak vélt törvényszerűséget gyakorlatiasítja, amikor a természet rendjében a lét és fejlődés törvényét rögzíti le s ezt a faj, nemzet és az egyed életébe illeszti. Tevékenysége tehát arra irányul, hogy a természet követelményének megfelelően a magyarság anyagi jólétét, lelki, testi fejlődésének lehetőségét biztosítsa.

A tömegtermelést a nemzetnek kell kezébe venni, de az egyes számára a szorgalom, becsvágy fenntartására és fokozására a magántulajdont erősebb alapokra kívánjuk fektetni.

Célkitűzésünk nem az, hogy senkinek ne legyen semmije, hanem hogy mindenkinek legyen valamije, amiért érdemes dolgozni, s amit érdemes fegyverrel is megvédeni.

Mindezeket az idegen szellem megdöntése után, az ősmagyar vallás visszaállításával el is érjük.

Azt hirdetjük, hogy mindenkinek legyen valamije, de annyija senkinek sem, hogy másokat kizsákmányolhasson!

Hiveinknek nem koldús segélyeket adunk kézcsók ellenében, hanem emberhez méltó gazdasági életlehetőséget.

Nem a beszélés, hanem a cselekvés egyháza vagyunk.

A gazdasági igazságokat nemcsak hirdetjük, hanem meg is valósítjuk.

Belátjuk földi rendeltetésünket és ezt igyekszünk széppé és kellemessé tenni.

A testvériséget nemcsak hirdetjük, hanem a testvér jólétét elő is segítjük.

Római jogrend helyébe az egyéni kezdeményezést megbecsülő turáni jogrendet teremtünk, hogy ne legyen idegenek által kizsákmányolt magyar.

A vérszerződés

az ősi gazdasági törvény, amelynek alapján felépíthetünk egy olyan társadalmi és gazdasági világrendet, amely évezredek viharával dacolni fog. Őseink a magántulajdon alapján állottak, mert csak a magántulajdonon felépült társadalmi rend az, amely megadja az emberi kezdeményezés rugóját, céltudatossá teszi az életet.

Őseinknél magántulajdonban voltak a kézi és házi szerszámok, az emberi lakás célját szolgáló sátrak, a birkanyájak, a ménesek, gulyák, csordák, stb. De köztulajdonban volt, a nemzetség vagy a törzs tulajdonát képezte a nagykiterjedésű mezőség, az erdők, a folyók, legelők, stb. Tehát a köztulajdon és magántulajdon oly bölcsen és békésen volt egymásba ékelve, amelyről Európa népei ma is csak álmodoznak.

A vérszerződés szerint a közösen szerzett (termelt) javakból mindannyian közösen, egyformán és igazságosan részesedtek. Aki nem vett részt a közös javak kitermelésében, azokból nem is részesedett. Vagyis őseink a munkát jutalmazták, a munkátlanságot pedig büntették.

Mi is hasonló törvények alapján kívánjuk felépíteni a jövő magyar társadalmat.

Hadúr-áldozásainkat

látó hegyeken, erdők mélyén vagy patakok partján tartjuk. Annak sincsen akadálya, hogy a változott viszonyoknak megfelelően szobában is bemutathassunk áldozatot. Szobában azonban soha nem bír annyira felemelkedni az ember lelke Istenhez, mint a természet ölében, ahol az Ő alkotásai vesznek körül minket.

Hadúr-áldozáskor a szabadban máglyát vagy kisebb tüzet gyújtunk (ha lehet, nyirfakéregből), szobában vagy teremben illanó és füstöt nem hagyó anyagból. Az áldozati tűzre illatokat, a szabadban gabonát vagy virágokat szórunk. (Őseink vallásából csak a korszerűséget állítottuk vissza.) Ezután keleti zenéjük énekei következnek, amiket a boncok kara ad elő vagy a közönséggel együtt énekelik. Majd a táltos beszédet mond, felhívja mindenki figyelmét az örök alkotóra, akinek törvényei változhatatlanok, akinek a kegyét megvásárolni nem lehet, aki tökéletesen igazságos, de aki mégis megengedte az embereknek, hogy az ő törvényeinek ismeretében csillápthassák földi fájdalmaikat, elérhessék anyagi vagy szellemi vágyaikat.

Az Istentisztelet a Mindenható nagyságának kiemelésével és annak megállapításával történik, hogy hála és örök dicsőség illeti Istent, aki választott népéül minket szemelt ki.

Fajszeretetre, nemzethűsége, a törvények megtartására int a táltos.

Hadak útja

hit arról, hogy a magyart a Magyarok Istene soha el nem hagyja. Ezt a hitet őseinktől örököltük. Sok évszázaddal ezelőtt, mikor már a szomszédok régi gyűlöletének fojtogató gyűrűjében állottunk a Kárpátoktól övezett földön; amikor néha-néha már úgy látszott, hogy sehonnan nem jó segítség, nincsen menekülés a puszt-

tulás elől, mindig ebből az őshitből nyert a magyar új küzdelmekre serkentő, kimeríthetetlen, acélos erőt! Ma, amikor nemzeti létünk sokkal kérdésesebb, mint az évezredek viharai folyamán bármikor, mi is csak ebből a hitből meríthetünk felemelkedést, vigaszt és megnyugvást.

Az őshit szerint Csaba vitézei megjelennek a Hadak Útján, a tejútas tiszta égen s megsegítik a szorongatott magyarságot, melyet ellenségei minden oldalról fegyverrel támadnak. Ezt a hitet, mint az Istenségben, a Gondviselésben való hitet, annál inkább is fenn kell tartanunk, mert olyan világot élünk, amikor ez az ősi hagyomány szóról-szóra és betűről betűre beteljesedhet... A csillagokkal teleszórt Tejúton turán vitézek százazrei jelennek meg, hogy megsegítsék és megmentseék az ősi hitéhez visszatért magyart.

Az ősök hite szerint Hadúr Isten a legnagyobb veszély idején az őt elhagyó és megtagadó magyarokat mégis csak megsegítette. A mi hitünk szerint is feltétlenül kell, hogy a Magyarok Istene, akinek mi oltárt emeltünk és tüzet gyújtottunk lelkeinkben, megsegítsen, megóvjon és megvédelmezzon minket *saját karunk által*.

Kapcsolataink külfölddel

mindig jobban élénkülnek. Összeköttetésben állunk török, baskir, japán, finn és eszt testvéreinkkel. Újabban a machmadia mozgalom révén Közép-India turáni népei felé is megtaláltuk a kapcsolatokat. Tudni kell azt, hogy Lhassában turáni világalomról álmodnak és a Buddha főpapok minket sem hagytak ki számításaikból.

A turáni egyistenhívőkkel egyazon vallási és világnézetet képviselő esztek és finnek visszaállították az ősvallást. Náluk szabad vallásgyakorlat van. A visszaállított ősvallás élén magasrangú katonatisztek és állami előkelőségek állanak.

Ősvallásunk terjedőben van Erdélyben, a Felvidéken,

de vannak hívői a szerbek által megszállott területeken is. A mi célunk az, hogy minden turáni népet összefogjunk, mert az Orosz birodalom bukásával, Szibéria és Oroszország európai területeiben gombamódra fognak új turáni államok keletkezni.

Azok a turáni népek, amelyek Oroszországban keresztény vallásra tértek, elvesztették nemzeti és faji jellegüket, beolvadtak a muszkákba. Azok a népek, amelyek mohamedánokká váltak, megtartották nemzetiségüket. A mi célunk az, hogy a mohamedánná vált és a kereszténnyé lett, de turáni voltukra még emlékező népeket egy közös világnézetben, közös vallásban, az ősök vallásában fogjuk össze.

A mozgalom jövője.

A turáni egyistenhívő mozgalomnak az a célja, hogy az egész magyar fajt egyhitűvé tegye s ezáltal kikezdehetetlen őszerejét visszaszerezze. Célját bizonyosan el is éri, el kell érnie, mert ha nem, akkor elpusztul a magyar. Kilencszáz éve lemondásra, szolgálalkúságra oktatnak, sőt a pesti helvét (svájci) pap még azzal vigasztal, hogy a vértanúságra legyünk büszkék és abban éljük ki magunkat. Mi azonban isteni törvények alapján állva, egyáltalán nem kívánczunk vértanúságra, sem a nemzetet nem akarjuk kintpadra feszíteni, hanem annak életet kívánunk adni és jövőjét biztosítani.

A mozgalom legjobban a Duna-Tisza közén és a Tizántúl terjed, ahol a magyarság zöme évszázadok óta figyel minden jelre, hátha valamelyik egyszer már valóssággal az elnyomott magyar nép lelkének felszabadulásához. Titkos csoportok működnek az ország minden részében. Tűzre lobbant az évszázadokon át hamvadó parázs, és mindig erősebben lobog, mígnem világosságával eltünteti az elmúlt lélekgyilkoló idők minden sötétjét; szent lángjával elhamvaszt minden idegen piszkot és szennyet...

Mozgalmunk már a legfelsőbb osztályokból is szedi híveit, akiknek tudományos képzettsége a keresztény vallással már régen leszámolt. Ezek kapva-kapnak az alkalmon, hogy lelkiéletük egyensúlyát helyreállítsák és szellemi felkészültségükkel a magyar élet megújításának szent ügyét szolgálják.

Mozgalmunk szellemi forradalom, és abban a percben, mikor vallásunk elismerésre talál, 10.000 számra fogja elragadni a különböző keresztény egyházaktól híveiket.

Igen erős mértékben terjed mozgalmunk a legszegényebb néposztály között. A kommunistáknak elnevezett munkásoknál áldásos műveltségi kiküldetést tesznek. Emberek ezrei, akik eddig nem hittek sem Istent, sem embert, most szivretett kézzel így köszönnek: „*Él a Magyarok Istene!*”

Megváltás legjobban az elesett magyar tömegeknek kell, ők a mozgalom első sorban harcoló katonái. A biztos állásban levők úgy ahogy eltengetik életüket, de a 60 - 80 fillér napi keresettel és nagy családdal bíró szerencsétlenek áhítozzák a megváltást! Mindenütt és mindenütt csalódva eddig, a turáni egyistenhívő egyetlen és tiszta magyar mozgalomban látja a maga és gyermekei jelenének és jövőjének biztosítását.

Mozgalmunk leginkább a szabadabb szellemű protestáns tömegekre hat. A katolikusok nem annyira hozzáférhetőek, mert alsó osztályuk tudatlan és vakbuzgó; középosztályuk ezer szállal van fűzve az egyházhoz, amellet tudatlan és félművelt; vagy Istentagadó vagy szabadkőműves. Felsőosztályuk tudatlansága és nemzetközi mivolta mellett erősen az egyház jármába van fogva. A protestáns már az iskolában sokkal tisztább lelki nevelésben részesül, mint a katolikus. Szellemét nem gátolják ezerféle bilincsek. Szabad. Lehet vele vitatkozni és könnyű rávezetni a szeplőtelen fogantatás természetörvény ellenes voltára. Ha pedig idáig jutottunk, könnyű meggyőzni arról, hogy ha a szeplőtelen fogantatás

tanítás képtelenség, akkor Jézus nem lehet a földre szállott Isten maga, legfeljebb nagy tanító mester volt.

Mi elfogadunk minden jó, szép, nemes tanítást, ami az örök igazság kútfejétől, Istentől ered. Az erkölcsi tanítást, a jó példát azonban nem a zsidó-keresztény szellemen átszűrve vesszük magunkhoz, hanem azt előbb átostáljuk. Turánban évezredekkel előbb már olyan tanokat és tiszta egy Isten hitet hirdettek, amelyeknél magasabb erkölcsi elveket senki nem hirdetett!

A föld összes vallásai közül legtisztábban a turáni egyistenhívők hirdetik az Isten fogalmát. Legtisztábbak egyházi törvényeik is. A lezüllesztő nemzetköziségből megváltó nemzeti vallás, mely a mindenek felett való fajszeretet parancsával követel életet és helyet magyar fajunknak.

Ha a nemzet megfogadja tanításainkat, élni fog és a jövő évezredekben fajtestvéreivel együtt a világ ura lesz! Ha nem fogadja meg tanításainkat, akkor elpusztul. Európa bukásával, annak romjai alá süllyed.

Az üldözések

hamar megkezdődtek. A rendőrség és a közigazgatási hatóságok, amikor értesültek a mozgalom indulásáról, tanácstalanul állottak. Mindenkinek a vallásszabadsági törvény jutott eszébe és egyáltalán nem gátolták a turáni egyistenhívők összejöveteleit és istentiszteleteit, valamint szertartásaikat. A mozgalom azonban mind nagyobb hullámokat vetett. Már nemcsak Budapesten, hanem vidéki városokban is feltűntek turáni egyistenhívő csoportok, ami megdöbbenetett a keresztény felekezetek papjait, különösen a római katolikus papi rendet. Eleinte azt hitték, hogy csak múló dologról és álmodozók képzelődéséről van szó. Mikor azonban látták a mozgalom életrevalóságát, hamar érintkezésbe léptek a rendőrséggel. Tudni kell, hogy a rendőrség eleinte némán tűrte az összejöveteleket. Később polgári rendőr

jelent meg az összehívóknál, hivatkozva arra, hogy a rendőrség gyűlésnek minősíti az összejöveteleket s tartásukhoz engedély kell. Felhívta őket, hogy az összejövetelek idejét és helyét mindenkor jelentsék be.

Ezt követően, mintegy féléven át, a rendőrség minden összejövetelen részt vett. Soha semmit nem kifogásolt. Egyik istentiszteleten azonban (minden előzmény nélkül!) polgári rendőrök jelentek meg, mindenkit igazoltattak és habár annak megtartása a rendőrségnél bejelentett, megindították az eljárást és többeket megbüntettek. Ekkor a turáni egyistenhívők bejelentették a főkapitánynak, hogy a törvények alapján állva nem kérik, hanem csak közlik, hogy összejöveteleket fognak tartani. A főkapitány gyors küldönccel értesítve, 1604-4- fk 1935. számú rendeletével betiltotta az istentiszteletek tartását. Intézkedését azzal indokolta, hogy a mozgalom terjedése a bevett vallásfelekezetek tanait és érdekeit sérti.

Világos, hogy ez az indokolás is ellenkezik a törvénnyel! Dehát az ő kezükben van a karhatalom és a turáni egyistenhívők egyelőre nem tehettek egyebet, mint fellebbeztek. A fellebbezés elintézetlen maradt.

A turáni egyistenhívőknek az összejövetelek betiltása és a mozgalom letörésére irányuló szándék még használt is, mert míg az eddigi hatósági ellenőrzés mellett csak mérsékelten dolgozhattak, most leszorultak a föld alá; munkájukat ott kényszerültek folytatni s habár mindig a törvény keretein belül, de korlátlanabb eszközökkel is munkálkodhattak.

Az üldözések megkezdése óta mozgalmunk hihetetlen méreteket öltött. Ma már 18 - 20 ezerre becsülhető azoknak a száma, akik egyetlen intésre hajlandók az ősegyházba visszatérni. (A turáni egyistenhívők ugyanis a keresztény egyházakból nem „kitérnek”, hanem az ősegyházba „visszatérnek”!)

A központ azonban a tömeges visszatéréseket egyelőre nem tanácsolja. Nem akarja a turáni egyistenhívő fajmagyarokat idő előtt kitenni az üldözéseknek s végtelen

elnyomásnak. Orosházán például csendőr járt a kitérteknél (lehet, hogy egyéni vállalkozásból!) és fenyegetéssel az elhagyott keresztény felekezetbe való visszatérésre ... fel őket.

Azóta már sereggé nőtt a különböző címeiken megbüntetettek száma. Ennek megírása azonban, a meglévő adatok alapján, már a történelemírás feladata.

Hónapjaink neve:

Förgeteg hava (január), *Jégbontó* hava (február), *Kikelet* hava (március), *Szelek* hava (április), *Ígélet* hava (május), *Napisten* hava (június), *Áldás* hava (július), *Újkenyér* hava (augusztus), *Földanya* hava (szeptember), *Magvető* hava (október), *Enyészet* hava (november), *Álom* hava (december).

Ünnepeink.

Tekintettel arra, hogy az első keresztény térítés idejében ősvallásunknak még a nyomait is eltüntetni igyekeztek, igen nehéz megállapítani azokat a napokat, melyeket őseink ünnepekként megtartottak.

Ünnepként tartjuk meg a *vasárnapot*, mely ősturáni eredetű.

Őseink pontos csillagászati számítások alapján megállapították, hogy az ó-év utolsó napja *ÁLOM* hava (december) 21., és így az új esztendő *ÁLOM* hava (december) 22.) napjával kezdődik. Nevezhetjük ezt az ős eredetű magyar szóval *Karácsonynak* is.

KIKELET hava március 15-ét a nemzet megújódása ünnepeként megtartjuk.

KIKELET hava március 21. Tavasz köszöntés. A meggyfa virágzásának ünnepe. (Japánban a cseresznyefa

virágzásának ünnepe).

SZELEK hava április 14. A Habsburgok trónfosztásának napja 1849-ben Debrecenben.

A „*HUSVÉT*” a Napisten és a Földanya egyesülésének örömnünnepe. (Gyöngyvirág ünnep). Fialtal párok egybekelésének napja.

ÍGÉRET hava május 1. A munka ünnepe.

NAPISTEN hava június 21. Napisten ünnepe. (Világosság napja).

ÚJKENYÉR hava augusztus 15. Nagyboldogasszony ünnepe. (Az anyaság tisztelete. Anyák napja).

MAGVETŐ hava október 6. Gyászünnepe, minden magyar vértanú emlékezetére.

MAGVETŐ hava október 23. Búcsú ünnep. (Halottakról való megemlékezés napja).

Ősi magyar nevek

felkarolására figyelmeztetjük magyar véreinket. Minden szülőnek fajával szembeni kötelessége, hogy héber, német és más idegenek helyett magyar nevet adjon gyermekeinek. Ennek a kérdésnek végtelen fontosságára és állandó sürgősségére rádöbbenhetünk a naptárainkban felsorolt „keresztnevek” átnézésekor.

Őseredetű magyar neveinkből itten csak néhány férfi és nőnevet mutatunk be. Hisszük, hogy ezek is elegendők lesznek összehasonlításokhoz és az érdeklődés fokozottabb felkeltéséhez.

Férfi nevek:

Aba, Ajtony, Aladár, Álmos, Atilla, Árpád, , Baja, Baján, Botond, Bendegúz, Buda, Bulcsu, Csaba, Csanád, Csongor, Eórs (Őrs), Előd, Edekond, Elemér, Géza, Gyula, Huba, Ipoly, Kocsárd, Lehet, Szörény, Zoltán, Zsolt, Ete, Etele, Ellák, Hunor, Irmák, Kende, Keve, Kond, Koppány, Kupa, Levente, Lél, Nimród, Ond,

Öcsöb, Jenő, Szabolcs, Szittyá, Tarján, Ákos, Tas, Töhötöm, Vajk, Vérbulcsu, Zsombor.

Női nevek:

Emese, Réka, Tünde, Csepel, Csilla, Anikó, Gyöngyvér, Enikő, Gyöngyike, Hajnalka, Hajnácska, Hunorka, Imola, Iringó, Alirán, Enőke, Ibolyka, Ividó, Edó, Edua, Estilla, Zenő.

A magyarság jövője mindenkit kötelez a magyar múlt megismerésére. Őseink műveltségének és életük minden körülményének felkutatása nélkül sohasem lehetünk valóban igaz magyarok!

Egy nép, amely elfelejti múltját s nem becsüli meg ősi hagyományait, elpusztul az életerős fajok között!

Nézzük át más népek neveit, használnak-e csak egyetlen magyart is? Nézzük meg nálunk, hány Atillát, Zsoltot, Csabát? Hány Emesét, Rékát, Csillát, Tündét, Gyöngyvért s egyebet találunk? Ellenben Vilmos, Richárd, Guidó, Benjámín, Simon, Veronika, Genovéva, Mária, Marianne s más egyebek váltogatják egymást...

MAGYAR APÁK! MAGYAR ANYÁK!
GYERMEKEITEKNEK
MAGYAR NEVET ADJATOK!

ŐS ÍRÁSUNK

a „rovás”, melynek eredeti soriránya jobbról balra. Azért kell így róni (írni), mert eredetileg botokra, vesszőkre rótták. Ha ugyanis a balkézben tartott botra jobbkezünkbe vett késsel vagy árral rovogatunk, úgy a sorokat csakis így, jobbról balra vezethetjük. Ellenkező irányban a dolog igen nehézkes és ügyetlen. Őseink csak az ünnepélyesebb jellegű feliratokat metszették vagy vágták, míg a mindennapi rovást valóban csak rótták,

rovogatták, vagyis: karcolták, kés vagy ár, illetve tör hegyével s így a rovás igen gyorsan ment. A sorokat függőlegesen is szokták volt vezetni, de csak ha ezt a célszerűség megkívánta, pl. a temetőbeli fejfákon (kopjafákon), ahol is vízszintes sorok szinte képtelenek volnának.

Magyar Adorján testvérünk által összeállított, leghitelesebb ősorovásunkat, melyet egyházunk is elfogadott, itt bemutatjuk.

SOA 10 1 1 X # A @ X X 1 1 1 X 4 4
M L Y L K J I H G Y G F É E D C S C B Á Á
Y M H W X Y I A H A K D)
Z S Z V Ü U T Y T S Z S R P Ö O N Y N
* : * : V : X : V : ||| : ||| : || : |
1000 100 50 10 5 4 3 2 1

Turáni Egyistenhívők egyházának alkotmánya.

I. Általános rész.

A magyar nemzet évszázados elnyomatása és vesztett harcai erkölcsi, anyagi és nemzeti erőinek lassú romlásához vezetett. Végzetes hatását fokozottabb mértékben érezzük Trianon után, amikor megcsonkított hazánk idegen fajok ütköző pontjába került. Idegen faji, idegen gazdasági érdekek alapján támadják meg nemzeti létünket. Aknamunkájuk sikerét biztosítja nemzeti, gazdasági és hitéletünk széttagoltsága.

Mi, az ősök unokái, látva és felismerve ezeket a súlyos kérdéseket, el akarjuk háritani a magyar nemzet végpusztulásának veszélyét. Új nemzeti egység megteremtésével újabb ezredév alapjait rakjuk le. Ezt úgy érjük el, ha a nemzet életébe szellemi, lelki és faji egységet teremtünk, amelynek megvalósítására van hivatva a Turáni Egyistenhivők egyháza.

Hirdetjük, hogy az egyedüli isteni kinyilatkoztatás az ész és vér szava, ezért ebben az országban az ész és vér szava uralmát teremtjük meg az állam jogrendjébe illeszkedve.

II. Különös rész.

1. Alaptörvények.

1. A Turáni Egyistenhivők egyháza a vallásszabadság elve alapján áll.

2. Alaptörvényei: 1895:XLIII. tc. (1. par.) és az 1921: XXXIII. tc. (55. par.), amelyek kimondják, hogy mindenki szabadon vallhat és követhet bármilyen hitet, vagy vallást, azt nyilvánosan, vagy otthonában szabadon gyakorolhatja a jog keretein belül.

3. E törvények alapján az egyház önkéntes tagjai vallásos társulattá szervezkednek.

2. Az egyház célja és feladata.

1. Megteremti a hitélet és faji eszme egységét.

2. A vallást nemzeti és gazdasági haladás szolgálatába állítja.

3. A magyar faj öntudatát és faji összetartozását ápolja.

4. Törekszik egy magasabb nemzeti és faji erkölcs megteremtésére.

5. Határozott, jellemes és harcos magyarokat nevel.

6. Minden téren küzd az idegenszerűség ellen.

7. Az idegeneket névben és lélekben magyarrá alakítja.

8. Harcol a munka szentségének érvényesüléséért.

9. Tagjai anyagi és lelki jólétét szolgálja.

10. E célok megvalósítására intézményeket létesít.

3. Egyházi tagság.

1. Az egyháznak elvileg minden magyar nevű és magyar lelkületű egyén tagja.

2. Tényleges tag:

a) aki Turáni Egyistenhivő szülőktől származik;

b) aki felnőtt korában megismerve az egyház tanítását, önként kérte az egyház kötelékébe való felvételét.

3. Született tagnak egyháztagnak közé való felvétele külsőségei:

Az újszülöttet a szülők az egyházközség szertartásán Hadúrnak felajánlják és megjelölik az utónevét. Ugyanekkor a táltos kezébe a következő fogadalmat tesszik: „Hadúrra fogadjuk, hogy gyermekünket bátor, jellemes és gondolkozó magyarnak neveljük. A fajvédelem és az életigazságok harcosává tesszük. Egyházunk tanításához hűek leszünk és rajta keresztül is megvédelmezzük.”

Ezt követi az anyakönyvezés, melyben csak turáni családi és utónevet lehet bejegyezni.

A született egyháztagnak 18 éves korában a gyülekezet előtt hitvallást tesz. A táltos és az egyházközség tanácsa iktatja véglegesen az egyház tagjai közé. A beiktatott „avató fogadalmat” tesz és tagsága gyakorlása jeléül házi oltárán tüzet gyújt.

4. Felnőtt korban meggyőződésből belépő tag a gyülekezet előtt a táltos által feltett kérdésekre válaszolva beigazolja, hogy az egyház hit- és fajvédelmi tételeit ismeri, amelyek megtartására fogadalmat tesz.

A felvétel jelképeül házi oltárán tüzet gyújt.

Ezt követi az anyakönyvezés.

5. Az anyakönyveket a táltos vezeti.

4. Egyháztagság elvesztése.

1. Egyháztagságát elveszti:

a) aki az egyház rendjével és hitelveivel szembe helyezkedik;

b) aki az egyház rendelkezéseinek ellenszegül;

c) aki fogadalmával ellentétes életet él.

2. Az egyházközségből való kizárást bármelyik egyházközségi tag indítványára szavazatra bocsátják, amely felett titkos szavazással az egyházközség közgyűlése szótöbbséggel dönt.

3. A kizáró határozat ellen egyfokú fellebbezésnek van helye. A törzs tanács másodfokon végérvényesen dönt.

5. Alapszervek.

1. Egyházközség, amelynek szervei:

a) Közgyűlés. Tagja minden 21. életévet betöltött férfi és nő. Titkos szavazással, szótöbbséggel dönt az eléje tartozó ügyekben. Szavazati jogot csak az gyakorolhat, aki az egyházközség fenntartásához anyagiakkal hozzájárul.

Meg kell szervezni az anya-egyházközséget, ahol legalább 100 tag van. 100 tagnál kevesebb helységek szórvány-egyházközséget képeznek; lelki és faji nevelésükről a legközelebbi anya-egyházközség és vándor táltosok (sámánok) gondoskodnak.

b) Egyházközségi Tanács. Tagjai száma 7. Ezeket a közgyűlés 3 évenként szótöbbséggel választja a harcosabb és bölcsőbb egyháztagok közül. Az egyháztanács tagjait tisztségükkel kapcsolatban „bonc” (áldozár) név illeti meg.

Vezetőjük a táltos, íródeák és kincstáros a tanács tagjai

közül kijelölt alkalmas személy. Az íródeákat e tisztségével kapcsolatban „róvó” név illeti.

2. Az egyháztanács táltost választ, aki az egyházközséget kifelé képviseli és eljár az eléje tartozó ügyekben.

3. A táltossá választás élethossziglan szól, nem helyhez kötöten.

A táltosok együttes ülése az országot megfelelő részekre osztja. Minden rész élén főtáltos (kádár) áll. A főtáltosok felett a senyő-táltos, aki az egész egyházat kifelé képviseli.

6. Közvetítő szerv.

1). Az egyházközségek törzsekbe tömörülnek.

2. A törzs szerve: TÖRZS TANÁCS. Tagjainak száma 7-től 21-ig váltakozik, akiket az egyházközségek lélekszámuk arányában titkos szavazással jelölnek ki 3 évenként. Törzs-bonc nevet viselnek. A törzstanács megalakulásakor saját kebeléből róvót választ,— neve törzs-rovó. Vezetői tisztségre a „vén” (korelnök) működése mellett a törzstanács titkos szavazással a törzs legképzettebb és legharcosabb táltosát jelöli ki. (Gyula).

3. Feladata:

a) ellenőrizni az egyházközségek működését;

b) az egyház érdekében a törzs területén belül táltosokat helyettesít;

c) titkos szavazással dönt a jogorvoslatok folytán eléje kerülő ügyekben; a táltosok, egyházi tisztviselők és boncok fegyelmi ügyében (gyula szék);

d) az egyház fejlődését szolgáló szervezeti és hitéleti újításokat dolgozhat ki, amelyeket a tábor elé terjeszt.

7. Csúcsszervezet.

1. A törzsek Táborba, mint országos szervezetbe tömörülnek.

2. A tábor szerve: TÁBOR - TANÁCS, akiket a törzs-tanács saját kebeléből választ titkos szavazással, tagjainak megfelelő arányszámban. Tisztségükkel kapcsolatos nevük: Vezér-bonc. Rovóját saját kebeléből választja titkos szavazással; neve: vezér-rovó. Ugyancsak titkos szavazással jelöli ki a vezető tisztségre az ország legharcosabb és legképzettebb táltosai közül a legalkalmasabb egyént, akit senyő-táltosnak neveznek.

3. Feladata:

- a) dönt a törzsek által eléje terjesztett ügyekben;
- b) fegyelmi ügyekben utolsó hatóság;
- c) az egyház érdekében táltosokat a tábor kebelén belül helyettesít, áthelyez, kicserél;
- d) megszüntet olyan szerveket, vagy töröl olyan hittételeket, amelyek a tábor faji vagy gazdasági fejlődésének útját állják;

e) a tábor fejlődése érdekében szervezeti és hittéli újításokat léptet életbe, intézményeket létesít;

f) képviseli az egész tábort kifelé az állammal, közjogi szervekkel és más egyházakkal szemben.

4. Működése kiterjed Magyarország területén kívül még a külföldön szétszórt magyarokra, akiknek faji és hitbéli nevelését irányítja szervei útján, hogy ezáltal a külföldi magyarság beolvadását megakadályozza.

5. Tábor-tanács székhelye az ország fővárosa. Külföldi kormányokhoz és külföldön nagyobb tömegben együttlakó magyarokhoz tábor-képviselőket küld, akiknek feladata a külföldön szétszórt magyarság, s így a csángóknak is anyagi, faji és lelki védelme. Ugyancsak ily módon tart fenn kapcsolatot a külföldi nemzeti egyházakkal és fajrokon népekkel.

8. Művelődési szervek.

1. Világi iskolák, amelyekben tudományos és gyakorlati élet összhangját kell megteremteni. Célja öntudatos, gyakorlati életben szereplő, harcos magyarokat neveljen.

2. Táltosképző főiskolák. Ezek felállításáig a táltos feladatát az egyházközség egyik alkalmas tagja látja el.

3. Történelmi intézet. Célja: őstörténelmi és nemzet-történelmi kutatások végzése, az adatok tudományos és igazságos feldolgozása. A szemita hitrege helyett e feldolgozott anyag szolgáltatja az egyház erkölcsi és faji példázati tanítások alapját.

4. Faj egységesítő és fajnemesítő intézet. Tudományos kutatásai a fajélettanon kívül kiterjed a fajgazdaság tanára is.

5. Anya- és gyermekvédő intézetek.

6. Szegénygondozó intézetek.

9. Gazdasági szervek.

1. A Turáni Egyistenhivők egyházának újszerűsége abban rejlik, hogy belátja: az ember nemcsak lélek, hanem elsősorban test, ezért a lelki gondozás mellett a test gazdasági életét is kedvezően akarja befolyásolni, amíg az állam nem teljesíti e társadalmi kötelezettségét. Ezt célozza gazdasági vállalkozása, mely nevel és irányít.

2. Vállalatok:

- a) nyomdák, könyvkiadó vállalatok és lapvállalatok;
- b) a nemzet gazdasági jólétét szolgáló kísérleti telepek;
- c) a magyarság kizsákmányolását megakadályozó iparvállalatok, termelő és értékesítő szövetkezetek.

10. Hitvédelmi szervek.

1. Lelki pihenők. Itt az egyház bármely tagja otthon-szerű ellátás mellett lelki irányítást nyer.

2. Meggyőző intézetek. Irányítják a hitelesítést, az egyháztagek részére meggyőző tanfolyamokat létesítenek, vitaösszejöveteleket rendeznek.

3. Vándor-táltos (sámán) központ. A hitéletet országosan ápolja. Vándor táltosokat képez, akik egyes egyházközségek életét ellenőrzik, a hibákról és azok

megszüntetésének módozatairól az intézet útján a táborhoz előterjesztést tesznek.

A külföldön szétszórt magyarság faji öntudatának fenntartását, lelki és erkölcsi nevelését munkálja. Az illető országban székelő tábor-képviselővel közös egyetértésben jár el. Tapasztalatait, javaslatait a tábor elé terjeszti.

4. Korszerűsítő intézet. Egyházi újitásokról tervezetet dolgoz ki és a tábor elé terjeszti.

Összeállítja minden évben a Turáni Naptárt, megjelöli az egyházi és nemzeti ünnepeket, meghatározza a naptárba felveendő magyar (turáni) neveket. Ezeket jóváhagyásra a tábor elé terjeszti.

11. Hadúr-áldozás rendje.

1. A Turáni Egyistenhívők egyháza nem a lemondást szolgáló megnyugvást hirdeti, hanem az ész uralmát, a faji és társadalmi fejlődést szolgáló harcot teszi magáévá. Ez a tűzhalmokon végzett Hadúr-áldozásokban is kifejezésre jut.

2. A hittételek a természet törvényéhez, az észszerűséghez igazodnak.

3. A szertartások ősi alakok felújításával lelki és faji nevelést szolgálnak.

4. Szertartás tartalma: ima, ének, zene, szónoklat, felolvasás, szavalat, ősi jelképes cselekmények és végül magába mélyedés, csend. Anyagukat vagy a faj és nemzet történelméből, vagy az élet napi eseményeiből kell meríteni. Idegen faj történelmét, vagy hitregéit e célra nem szabad felhasználni.

5. A szertartás célja: vigasztalás, bátorítás, a lelki tétlenség és közömbösség megszüntetése; harcos lelkiállapot előidézése, amelyből siker, egészséges testi és lelki életöröm támadjon, mert azt akarjuk, hogy ez a föld a magyarságnak ne siralomvölgye, hanem földi paradicsoma legyen.

12. Vegyes rendelkezés.

1. Az egyház bélyegző címere: előre repülő, felcsapott szárnyú, jobbra néző Turul, karmaiban görbe kard, mögötte fénylő napkorong.

2. Alkotmány változtatást csak a tábor-tanács eszközölhet.

3. Amíg az egyházközség, törzs és táborszervezet kiépül, ezen átmeneti idő alatt mindhárom szerv jogkörét a budapesti központi egyházközség tölti be, Dr. Bencsi Zoltán senyő-táltos vezetése alatt. (Lakik: Budapest, VIII., József-utca 15. szám).

Budapest, 1937. november hó 10-én.

Beke Zoltán könyvnyomdája Debrecen,
Füvészkert utca 9.

Fizesd elő,

olvasd,

terjeszd a

NAPJAINK-at.

a Turul Szövetség és a Kanadai Magyar Egyház
kéthavi folyóiratát.

Előfizetési ára egy évre Kanadában \$ 10.—,

más országokban \$ 10.— USA dollár;

Légipostán \$ 15.— USA dollár.

KIADVÁNYAINK:

Homonnay Ottó János: A Rideg Valóság, \$ 12.—

Darvasi László: Gondolkozz! \$ 10.—

Páll János: Az érem másik oldala. \$ 1.50

Páll János: Gondolatok a Magyar Vallásról. \$ 2.50

Zaleszák Albin: Isa-Ten Tan \$ 8.—

Dr. Bencsi Zoltán: Ősi hitünk. \$ 3.—

Könyvrendelésnél Kanadából \$ 1.—, más
országokból \$ 2.50 USA dollár csatolandó.

Minden csekket vagy money ordert a „NAPJAINK”
névre kérünk címezni és postázni a következő címre:

NAPJAINK

P.O.Box 1081, Station Q, Toronto, Ontario, Canada.

M4T 2P2

HIBAJAVÍTÁS.

5. oldal, felülről az 5-ik sor:

hitétől megváljon és keresztviz alá hajtsa
fejét. Elődeinknek nem a keresztény vallás
volt gyűlöletes, hanem terjesztésének erő-
szakos és kegyetlen módja; a behívott papok
és lovagok vagyonharácsoló, stb.

74. oldal, utolsó bekezdés:

Könyvrendelésnél Kanadából \$ 1.—, más
országokból \$ 2.50 USA dollár csatolandó.

Minden csekket vagy money ordert a „NAP-
JAINK” névre kérünk címezni és postázni a
következő címre: NAPJAINK,

P.O.Box 1081, Station Q, Toronto, Ontario,
Canada. M4T 2P2.—